

<http://misszio.lutheran.hu>

Híd

evangélikus missziói magazin

2012. III. szám

fókuszban a remény

MATT REDMAN
TIM HUGHES & WORSHIP CENTRAL
NOEL RICHARDS LZ7
GOLGOTA GOSPEL KÓRUS
DEBRECENI DICS-SULI ZENEKARA
PINTÉR BÉLA CSISZÉR LÁSZLÓ
Üzenet: **Philip Yancey**
HÁLAADÓ ÉS DICSSÓÍTÓ NAP
2012. október 20. 16-23 | MISSZIÓ EXPO 12-17
INFO, JEGYEK: EZAZANAP.HU, TEX.HU, TICKETPORTAL.HU, JEGY.HU, SMS JEGYRENDELÉS: TIKIT.HU

Köszönet

Köszönjük Olvasóink munkáikat, missziókat támogató adományait, biztató szavait és imádságait! Legyen áldás magazinunk küldetésén!

Hibaigazítás

A Híd magazin 2012. II. számában, a 37. oldalon az *Amikor gyász ér bennünket, felismerjük, hová is tartozunk* című cikkhez írt szerkesztői bevezető kezdő mondatai helyesen: „2011 júliusában A. B. Breivik, szélsőjobboldali beállítottságú merénylő bombát robbantott Oslo kormányzati negyedében, majd nem sokkal ezután lőfegyverével Utoya szigetén, egy baloldali szervezet ifjúsági táborában fiatalok életét oltotta ki. A merényletekben összesen 77 ember halt meg.”

A HÍD EVANGÉLIKUS MISSZIÓI MAGAZIN előfizetése egy évre 1600 Ft

Megrendelhető az Evangélikus Missziói Központ elérhetőségein: tel./fax: 06 1 400 3057 (délelőtt hívható), e-mail: evmis@lutheran.hu, 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.

HÍD EVANGÉLIKUS MISSZIÓI MAGAZIN – Az Evangélikus Missziói Központ negyedévente megjelenő kiadványa. * 2012. 3. szám * Kiadó és szerkesztőség: Evangélikus Missziói Központ, 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40., tel./fax: 06 1 400 3057, e-mail: evmis@lutheran.hu, honlap: <http://misszio.lutheran.hu>, számlaszám: 11716008-20157087 * Felelős szerkesztő és kiadó: Szeverényi János, e-mail: janos.szeverenyi@lutheran.hu, www.szeverenyijanos.hu, tel.: 06 20 824 5463 * Munkatársak: Balog Eszter, Dankuné Tóth Éva, Erdészné Kárpáti Judit, Fehér Charlotte, dr. Garádi Péter, Kis Ferenc Balázs, Kovács László, Kóháti Dorottya, Szeverényi Jánosné * Grafikai tervezés, tördelés: Perl Andrea, Perl János (Kreatív Flotta Stúdió) * Nyomdai kivitelezés: Pauker Nyomdaipari Kft. * HU ISSN 1787-5749 * Egy szám ára 400 Ft, előfizetési díj egy évre 1600 Ft * Megrendelhető a kiadónál. Az Evangélikus Élet hetilapban elhelyezett példányok ingyenesek. Adományokat kérünk és elfogadunk.

Tartalom

FÓKUSZBAN A REMÉNY

- 2 Köszönet * Hibaigazítás
- 3 A halottak reménysége
- 4 Mázsa terhektől szabadon
- 6 A remény üzenete – szóban és dalban
- 8 Körkérdés
- 9 Zsuzsa
- 10 „Isten szabadítása nem helyhez, hanem szívhez kötött”
- 12 Remény
- 13 Áldás és remény
- 14 Remény a leprásoknak
- 16 Az elrabolhatatlan öröm
- 18 Bibliai reménység
- 20 Gondolatok a reménységről
- 21 Könyvajánló

ÉLŐ VÍZ

- 22 Iránytű – Örülünk az életnek!
- 23 Mi pedig láttuk – Kivéve tanácsi dolgozók
- 24 Külmisszió – Vigyázó szemünk Kodaikanalon
- 25 Család – Gondolatok a férfi-nő kapcsolatról, szerelemről, szexualitásról – meg ilyenek...
- 26 XX. századi hitvallóink – Imádság a keresztfá tövében
- 29 Hogyan tovább, egyház? – Szentlélektől vezetett humanpolitikával
- 32 Küldetésünk – Egy hálózati kulcsszereplő portréja 2.
- 34 Belmisszió – Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz)
- 36 Rádiómisszió – „A mi alkalmasságunk nem önmagunktól van, hanem Istentől kapjuk azt”
- 38 Beszélgetés – Valaki rám tette a kezét
- 40 Képes hírek
- 42 Énekek az Úr – Tánc * Vers – Könyörgés csodáért
- 43 Hírek * Rejtvény
- 44 Imádkozzunk – Ima a hazáért nehéz időben
- 45 Könyvajánló – Épüljetek!
- 46 Kiadványok
- 47 Derű * Ajánló
- 48 Országos evangelizáció – Hazatérés

Címlapfotó: Kónya Péter

A kép a Közös asztal táborban készült, Nyírteleken (Beszámoló a 41. oldalon)

magyar
nyomdatermék
NYOMDA- ÉS PAPÍRIPARI SZÖVETSÉG

A halottak reménysége

Kissé rózsaszínűnek, megfoghatatlannak, lebegőnek éreztem sokáig a reménység fogalmát.

A mindig-hívók szünet nélkül reménykednek... Őket nem borítja ki semmi, mindenre van válaszuk, soha nem félnek, tudják a tutit. Ez nekem mindig gyanús volt.

A Szeretethimnusz (1 Kor 13) nagy hármában is szerepel a reménység a hit és a szeretet között, számomra jó ideig mégsem vált megfoghatóvá jelentése, jelentősége.

Részt vettem néhány évvel ezelőtt egyházunk országos irodájának munkatársi kirándulásán. Tihanyban meghallgattuk *Korzenszky Richárd* bencés előljáró beszédét, melyben megemlítette, hogy az evangélikusok gyakran használják a „reménység szerint” formulát.

Azóta amikor ezt hallom (mert valóban sokat használjuk), mindig eszembe jut a tihanyi találkozás. Amikor kimondjuk, hogy reménység szerint, igazán mire gondolunk? Miben reménykedünk, mi a reménységünk alapja?

A szavak, a fogalmak, a filozófia, a művészet, a teológia segíthet, de gátol-

hat is minket az Istennel való közösségünkben. Hiszen a Teremtő nem szorítható be egyik területre sem, ugyanakkor mindet inspirálhatja. Az igazi, hiteles, valóságos lelki és szellemi kapcsolathoz, egységhez nem szükségesek a segédeszközök. Amikor az Úr ránk talál, felemel, megbocsát, újjászül, megajándékoz az örök, teljes élettel, nem azzal vagyunk elfoglalva, hogy meghatározzuk mettől meddig tart a hit, a remény és a szeretet valósága. Nem analizáljuk és definiáljuk Istent, hanem engedünk mindent legyőző szeretetének. A bibliai vak (Jn 9) még a nevét sem tudta gyógyítójának (Jézusnak), bezzeg a korabeli hittudósok azt hitték, mindent tudnak róla...

A vak látóvá lett, a teológusok maradtak vakok.

Korszakváltó, bizonytalan, reménytelennek tűnő korunkban mintha nem kellene magyarázatnunk már, mit is jelent az Örökkévalótól kapott reménység. Sőt, oxigénné vált számunkra, ami nélkül nem lehet élni. Egyéni, családi, egyházi, nemzeti hibáink, bűneink, mulasztásaink, harcaink és győzelmeink közben

az éltet minket, hogy az élő Istenbe vetett reménység nem szégyenít meg (Róm 5,5). **Mert az igazi remény forrása, alapja, fenntartója az élő Isten és az ő drága Fia, Jézus Krisztus.** Őt nevezi Pál a hívók reménységének (1 Tim 1,1), akinek jószágában, kegyelmében teljes bizonyossággal lehet reménykedni (1 Pt 1,13).

Nekünk is szól az üzenet: a hit és szeretet mellett megmarad korszakokon, bűnökön, kríziseken át a reménység is, mert nagyobb és maradandóbb minden formánál, a hívők által fontosnak tartott ajándéknál, mint például a prófétálás, nyelveken szólás, tüzes szolgálat, adakozás, titkok és bölcsességek ismerete.

A gonosz, az ördög a jót is rossznak mondja (és fordítva), az „állókat”, az Isten gyermekeit is vádolja, és próbálja elkedvetleníteni. Isten pedig a mi Urunk, Jézus által a bajban, bűnben, hitetlenségben, fogságban élőkben is lát jövőt, életet (Jer 29,11). Kőből, halottból élő teremt. Ő a halottak reménysége (ApCsel 23,6)! Ez az evangélium. Dicsőség legyen ezért Istennek!

• SZEVERÉNYI JÁNOS

Mázsás terhektől szabadon

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” (Máté 7,12)

Hogyan válhat egy Istent vádló, Tőle elrugaskodott életű ember Krisztust nyíltan megvalló, Őt és családját szerető szívű férjé, édesapává? Személyesen tanúskodik erről a sátáni zene lehúzó hatása alatt felnövekedett fiatalember. Mert Jézus Krisztus azért jött a világba, hogy az ördög munkáit lerontsa...

Anevem Tamás, de már nem vagyok hitetlen. Szlovákiában, a Csallóközben születtem, Felsőpatonyban. Itt nőttem fel, bátyámmal szeretetben nevelkedtünk. Szüleim katolikusnak kereszteltek, de templomba ritkán jártunk, Istenről, Jézusról nem nagyon esett szó a családban.

Kamaszként olyan zenei világba csöppentem, amelynek középpontjában durva, lázadó – utólag már tudom –, egyenesen sátáni szövegek álltak. Az életformám

lett a durva rock. Szüleim sokszor szóvátették, hogy túlzásba viszem a nagy rockerek majmolását, hiszen a hosszú haj mellett szakadt ruhákban, ördögfejekkel kivarrt bőrdzsekikben csavarogtunk sokszor éjszakába nyúlóan. Az italozás, cigaretta, a zsúfolt koncertekre járás mind-mind részei lettek az életemnek. Szüleimmel a kapcsolatom mindezek ellenére sohasem romlott meg.

Tizennyolc évesen megkaptam a behívót a hadseregbe Észak-Csehország-

ba. Ott ért a hír, hogy édesapám egy autóbalesetben életét veszítette. Teljesen kiborultam, nem is tudtam felfogni a történetet. Csak 47 éves volt, és mindez akkor történt, amikor a legnagyobb szükségem lett volna az apai támogatásra. Nagyon haragudtam az Istenre, mindenért Őt okoltam, és még jobban elmerültem az okkult zene világában. Sokkal jobban lázadtam és tagadtam Őt, mint azelőtt. Egyre keményebb zenéket kezdtem el hallgatni, olyan irányzatokat, amellyel a gyűlölet is belém ivódott.

Időközben megnősültem, egy időre sikerült is a feleségem mellett ezeket a dolgokat háttérbe szorítanom. **Boldogok voltunk, két kislányunk született. Ahogy az szokás, mindkét lányunkat megkereszteltettük, csak Jézust hagytuk ki az egészből.** Az okkult zene iránti vágy azonban újra a felszínre tört. Kezdttem újra uszítóbbnál uszítóbb zenéket hallgatni, melyek zsidók, romák, szlovákok, néger, arabok ellen szóltak. Kis idő elteltével már a lányom is hasonló érzésekkel jött haza az iskolából, és hangot is adott annak, hogy

mennyire nem tudja elviselni a roma osztálytársát. Ekkor megmozdult bennem valami, megijedtem, hogy a lányaim ugyanebbe esnek, de éreztem, hogy én sem tudok szabadulni belőle.

Mindennaposá váltak feleségemmel a veszekedések. Ő nem szimpatizált a nézeteimmel és gyakran a fejemhez vágta, hogy fasiszta vagyok. Utólag tudom, hogy teljesen igaza volt, hiszen beszűkült világban éltem, elvakított a gyűlölet. Mindig mindenhol azt figyeltem, ki milyen nemzetiségű, milyen nyelven beszél. Sokat veszekedtünk, ami hatással volt a gyermekeinkre, ők is állandóan hajba kaptak, mert ezt látták tőlünk. Mindeközben a lelkemben kezdett nagy teherré lenni az életem.

Aztán egy szép napon felhívott a református közösség lelkésze, Vámos Béla, hogy részt tudnék-e venni a IV. templomkerti napon. Örömmel és kicsit félve mondtam igent, hiszen egy korábbi alkalmon már beszéltem neki rasszista nézeteimről. Meglepett, hogy újra meghívott, és mint helybéli vadász örömmel vállaltam, hogy őzgulyással járulok hozzá a szeretetvendégséghez. Arra a napra a lelkész meghívta dr. Molnár Róbertet, Kübekháza hívó polgármesterét, volt parlamenti képviselőt, akinek a bizonyosságtételét csak úgy fél füllel hallgattam, viszont ez is elég volt ahhoz, hogy néhány mondata mélyen megmaradjon bennem. A következő reggelre már olyan állapotban voltam, hogy azonnal beszélgetést kellett kérnem a lelkésztől, amit újabb és újabb beszélgetések következtek. Lelkesen magyarázta, hogy az én életemre egy megoldás van, és ez Jézus. Hozott könyveket és figyelmemet különféle evangélikai meggyőződések meghallgatására irányította. Megvettem Molnár Róbert könyvét, amit másfél nap alatt el is olvastam. Az egyik fejezetnél felhívtam a lelkészt, és könyvek között megvallottam, milyen ember vagyok. Telefonon tettem le a bűneimet.

Elkezdtem járni a református istentiszteletekre. Ámultam, soha nem hallottam még ebben a formában a hitről, Jézusról és az emberi kapcsolatokról. Az első istentiszteleten félve néztem körül, mert olyan volt, mintha a lelkész barátom csak hozzám beszélne. Otthon nem nagyon értették a változást. Kezdetben mindenki csak fellángolásnak gondolta, de Jézus szépen, csendben kezdett beköltözni mindnyájunk szívébe. Előkerült a Biblia is, amit még régebben anyósomtól kaptam, melyet akkor nevetve tettem be a könyvespolc egyik eldugott sarkába. Ha akkoriban azt mondta volna nekem valaki, hogy ez lesz a legnagyobb becsben tartott könyvem, amit könnyes szemmel fogok olvasni, biztosan orvoshoz küldtem volna, hogy kezeltesse magát.

Azóta a család, a barátok és a falu közössége előtt is nyíltan vállalom és megvallom a Jézushoz való tartozásomat. Feleségemmel rendszeres látogatói vagyunk az istentiszteleti alkalmaknak és a bibliaóráknak. S bár ezt katolikusként senki sem várta el tőlünk, lányaim jövőre, én pedig májusban készülök hitvallást tenni a református gyülekezet közössége előtt. Azt, hogy Jézus milyen békét hozott az életünkbe, mi sem mutatja jobban, mint egyik lányom kijelentése: „Apa, te mostanában olyan más vagy, már nem is ordibálsz velünk.”

Azt viszont tudnunk kell, hogy ha egy ilyen megkötözött ember életébe, mint én voltam, belép az Úr, a Sátán nem hagyja csak úgy szó nélkül. Támadni fog, de ki kell tartanunk, mert Jézus sokkal erősebb. Megtérésem legszebb része az volt, amikor végre lerakhattam több mázsás terhemet, a haragot és a bűnöket. Kívánom, hogy ez legyen minden embernek a legfontosabb lépése, miután Jézus bekopog a szíve ajtaján. A bűnök, a harag megkötnek, de ha megbocsátunk minden haragunknak, ha nem táplálunk haragot azok

íránt, akik megbántottak, akkor helyreáll az isteni rend az életünkben. Minden ember úgy jön erre a világra, hogy lelkében van egy nagy űr, amit hiába igyekszik bármivel is pótolni, csak Jézus Krisztus tudja kitölteni. Ha ezt engedjük, boldog emberek leszünk.

• CSÉFALVAY TÁMÁS

fókuszban a remény

A remény üzenete – szóban és dalban

Franklin Graham hazánk egyházainak meghívására, hosszú évek előzetes munkájának eredményeképpen jött el Magyarországra háromestés evangelizációs szolgálatra. A július 1. és 3. között lezajlott *Reménység Fesztivál* előtti sajtótájékoztatón válaszolt a megjelentek kérdéseire.

A különböző felekezetek részvételével, támogatásával kapcsolatban a következőket fogalmazta meg Franklin Graham: „Min-

den felekezetnek megvannak a magadoktrinális sajátosságai. Mi arra tekintünk, ami összeköthet. Ez az evangélium egyszerű üzenete, amiben mindannyian

egyetértünk. Nevezetesen, hogy Jézus Krisztus Isten fia, Ő a mi bűneinket vitte fel a keresztre, vérét ontotta azok miatt. Halála után eltemették, Isten pedig feltámasztotta az Ő Fiát. Jézus nem halott, hanem él, és kész beköltözni bárkinek az életébe, aki hívja őt.”

A prédikátor elmondta, hogy hosszú ideig ellenállt Isten hívásának, hogy igehirdető legyen. Korábban a legtöbb időt különböző segélyszolgálati munkáknak szentelte. Jelenleg is a *Samaritan's Purse Segélyszervezet* elnök-vezérigazgatója. Nagyon tiszteli édesapját, Billy Grahamet, éppen ezért küzdelem zajlott lelkében amiatt, hogy mit fognak szólni az emberek, ha ő is az igehirdetés szolgálatába áll. Végül arra jutott: az számít, hogy Isten mit gondol, és nem az emberek véleménye. Ezután kezdett el igét hirdetni, és békességet tapasztalt döntése felől.

Franklin Graham fontosnak tartotta kiemelni, hogy ő csak egy bűnös

ember, akinek nincsen hatalmában életeket megváltoztatni. Istené az evangélium, az Ő üzenete ez, Ő használja, amikor valaki engedelmesen közvetíti az emberek felé. Ő maga érinti meg és változtatja meg a szíveket az ige által.

„Magyarországon sem látják igazán tisztán az emberek, mi a különbség egy vallási rendszer és a személyes hit között, milyen is a hívő ember. Jézus elhozta nekünk magát, az életet – az örök életet –, és mutat nekünk egy életstílust nap mint nap Szentlelke által. Ezt láthatják, tapasztalhatják meg az emberek ezen a rendkívül sokszínű fesztiválon” – nyilatkozta nekünk Bali Mónika, a fesztivál kommunikációs menedzsere az eseménysorozat előtt.

• EKJ

Franklin Graham és tolmácsa, Varga György

A nulladik estén, a hívőknek rendezett „odaszánási” istentiszteleten Szeverényi János hirdette az ígét.

Fotó: Fehér Bertalan, Győri Gábor Dávid

Körkérdés

„Van-e remény még emberi fajunkban?”

(Illyés Gyula: Bartók)

Azt hiszem, napjainkban sokak reménye inkább illúzió. Akik azt remélik, hogy az emberi társadalom előbb-utóbb megjavul, mert az emberek belátják, hogy rossz úton járnak, csalódní fognak. Akik azt hiszik, hogy legyőzhető a betegségek, megállítható a környezetszennyezés, megszüntethető a gyűlölködés és a terrorizmus, szintén csalódní fognak. A „hajnalsíllag”, a reménység csillaga Jézus Krisztus. Azok nem fognak csalódní, akik Tőle várják azt az országot, amelyben „igazság lakik”.

*Pálhegyi Ferenc pszichológus,
ny. főiskolai tanár*

A konzumidiotizmus, a szép bemocskolása, az értékválság és relativizálás, a drogozás, a pornó, a félművelt, ártó szándékú bloggerek stb.: ezekkel e világ ura elég szép eredményeket ér el a megtévesztés és züllesztés terén. A remény azonban megmarad. Azt Isten nyújtja le, mint a hármas kötél egyik pászmaszálát (Préd 4,12).

*Szák Kocsis Pál okl. építészmérnök,
vezető tervező*

Az emberiség számára a reménység az evangéliumból fakad: Jézus Krisztus meghalt és feltámadott, ezért mi megváltott emberek vagyunk, örök életünk van; ez a reményteli távlat pedig alapjaiban változtatja meg a földi életet. Reménység nélkül elviselhetetlen a jelen, reménységgel azonban örök értelmet nyer a földi élet, miszerint lehet lassabban, átgondoltabban, nagyobb szeretetben és önzetlenségben élni; lehet nemcsak venni és birtokolni, hanem lehet-

séges adni is. Ez a reménység soha nem a körülményekből, hanem mindig a Jézus Krisztusba vetett hitből táplálkozik, így a nyomorúságokban is látja a folytatást. Ez a reménység másokat is öröme hangol. Van még remény, de nem tőlünk és bennünk, hanem az Úrban!

Steinbach József református püspök

Jó minden nap keresztyén kismamákkal találkozni. Hivatásszerűen gondozom Őket. Reménységgel tölt el a derűjük.

*Dr. Tolnay Lajos
szülész-nőgyógyász szakorvos*

A bibliai kijelentéshagyomány mintegy két és fél évezrede szól hozzánk az emberiség jövőjéről. Eszerint emberi történetünk végpontja nem az általános leromlás, hanem a korszakos kríziseken túl felragyogó „új teremtés”. Nagy, erős Istenre építő remény ez! Ezért hiszem, hogy minden Krisztusba ágyazódó életstílus, az ebből merítkező szó, gesztus nem hiábavaló, hanem ígéretes. A jelenlegi emberi korban jelentéktelennek tűnő momentumok ezek, a jövőre nézve azonban ezek azon kicsiny magvetések, amelyeket érdemes kimunkálni. A kibontakozó jövő ígétét hordozzák magukban.

*Dr. Hecker Frigyes ny. metodista
szuperintendens*

Senkit nem ismertem még, aki ennyire akart volna élni. Erőnek erejével.

Két hétig volt szobatárs ott, ahová – az én szerettemet látogatva – tiszteletbeli lakóként már-már magam is beköltöztem.

Zsuzsa

Az ötvenegy éves Zsuzsa akkor már két éve küzdött a rákkal, áttétekkel súlyosbítva. De élni akarására jellemző: ezeket a szavakat sosem mondta ki. Hogy meg se idézze azt, ami pedig nyilvánvaló volt. A számlálhatatlan kemoterápia megölte ugyan egészséges sejtjei nagy részét, de optimizmusát nem. Töretlen hittel nézett mindig előre. Céljai, tervei voltak: a *ma* mindig megoldandó feladat, a *holnap* már egy jobb jövő megvalósulása volt gondolkodásában. Várta a mérgező „kemót”, mert azt látta benne: ez segít majd, hogy elpusztítsa azt, ami pusztítja őt. Egyszer, láttam, transzfúziót kapott; megdöbbenem, milyen természetességgel viseli. Nem gyerekjáték, de ő ebben is az életet látta.

Aztán hazaengedték. Később, egy újabb fordulóban ismét összetalálkoztunk. Akkor már másik szobában feküdt, mint „mi”. Jártányi ereje sem volt, de látomra úgy megörült, mint egy gyerek. **Üzent is az én szerettemnek: „Ha fel bírok kelní, meglátogatom.” Erre azonban már nem került sor.**

Zsuzsa nem beszélt arról, hogy vallásos ember-e. Legalábbis – bár tudta hovatarozásomat, hivatásomat – nem hozta szóba, hogy hisz-e Istenben, pedig a téma adta volna magát, s ő mindenről és mindenkiről rendkívüli közvetlenséggel beszélt. Erről mindig hallgatott. No de az élet s a romjaiban

heverő emberi lét honnan nyerheti erejét, ha nem az örök élet egyedüli Forrásából...? Lehet, ő nagyon mélyen, talán ma-

gának sem megfogalmazva, de hitte az Istent.

Beszélgéseink alkalmával néhányszor volt módom vallást tenni arról, hogy számomra az egyedüli járható út az Istené, és hogy az általa elkészített Út maga a Krisztus. Még ha nem is értem most, miért adta ránk ezt a keresztet. Ha lázadok is, vele perelek, mert Ő az Istenem, és az Ő kezében tudom magam és az én számomra legkedvesebbemet. Isten tenyeréből nem eshetünk ki. **A halál pedig nem más, mint átkerülni az Atya egyik tenyeréből a másikba.**

Igen: alkalmas és alkalmatlan időt mind-mind fel kell használni, hogy bizonyosságot tegyünk a bennünk élő reménységről, a bennünket még a legkeservesebb időkben is megtartó hitről! Ezt ott, abban a felörlően nehéz helyzetben ismertem fel, mint akit megráznak: íme, nem elmélet, hanem maga az élet neheze, a halál közelsége, ahol az egyik legnagyobb feladatot bízák ránk, akik Krisztust követjük. Nem kórházlelkészként, „csak” egy szorongó, aggódó, magam is lelki támaszra szoruló kórházi látogatóként kellett rádöbbenem: ha pedig már nincs szó, nincs eszköz – emberi –, csak könny és fájdalom: akkor és ott ragyog fel mégis az Isten dicsősége.

Mert rá lehet bízni a szenvedőt. A haladoklót. Önmagunkat félelmeinkkel együtt. Az érthetetlen és *látszólag* értel-

metlen szenvedést. A mi érteket, amelyekre nem kapunk rögtön választ.

De idővel kapunk.

A halál völgyében járva sem vagyunk egyedül.

És Isten kegyelme működik, hitet terem a Szentlélek ott is, ahol nem

is gondolnánk.

Így vagy úgy, Zsuzsa tanított engem. Élni jó. Küzdeni, harcolni, méltósággal, hittel – magában az élet szépségében, derűvel és kitartással: másképp nem lehet, nem érdemes.

Ebben az újabb fordulóban aztán egy nap már nem ismert meg, ahogy benéztem nyitott szobája ajtaján. Másnap már nem volt magánál, zihálva lélegzett, fuldoklott. Két nap múlva üresen állt az ágya. Sokat szenvedett, mondták, mielőtt elment.

Most zavarban vagyok, mert jó lett volna neki még egy köszönömöt (is) mondani. Megint elkéstem...? **„Az élet él és élni akar.”** Nincs ez másképp a halálos diagnózist megkapók osztályán sem, s ezt, ha valahol, hát ott bizonyította be, ahol beteg és hozzátartozó reszketve, félve, sírva, reménykedve várja sorsát, ott, ahol „oly szomorú embernek lenni”.

Remélem, békességre talált. Még jó ideig emlékezni fogok rá. Tudtán kívül ugyanis itt hagyott nekem egy leckét, amelyet akadozó szavakkal megpróbálok most továbbadni. Legelőször is önmagamnak.

• KŐHÁTI DOROTTYA

„Isten szabadítása nem helyhez, hanem szívhez kötött”

Bizonyágtételek a Váci Fegyház bibliakörének tagjaitól, és beszélgetés Csuka Tamásnéval, a börtön lelkészével

Fotó: Barcza János

„1994-ben a börtön varrodájában találkoztam egy emberrel, aki nem szégyellte felvállalni az Istenről való bizonyágtételt. A napi cigarettaadagom szívása közben megütötte a fülem, amikor arról beszélt, hogy hisz az Atyában és az Úr Jézusban. A többiek elmentek, de engem ez a gondolat megragadott. Addig soha nem érintett meg, pedig többször hallottam az evangéliumot. Akkor Isten kegyelme volt ez a szomjúság. Meghallottam, hogy ha akarom, Isten ad nekem új szívet, új gondolkodásmódot. A múltam nem tudom megválni

toztatni, ami történt, azzal én nem tudok mit kezdeni. De Isten ezt meg tudja tenni. Ha egy magamfajta bűnösnek le tudta „radírozni” a szívét, akkor ezt megteszi bárkivel. 1994 óta élek hitben. Tízennyolc év nagyon hosszú idő a rácsok mögött. Isten tartja velünk a közösséget, ez az Ő érdeme. Arról teszek bizonyágot, hogy Ő mindig felemelt, mert szeret. Nagy kegyelem, hogy olyan hűsvétjaim lehetnek bent, ami nem nyuszikról szól, hanem a Megfeszítettről. Dicsérem Istent, hogy itt él bennem!”

„1997-ben én is a börtönben tértem meg. 2003-ban szabadultam. Először hazamentem a szüleimhez, testvéreimhez, és nem fogadtak el. Féltek, hogy ugyanolyan leszek, mint régen. Amikor azt látták, hogy nem

olyan vagyok, akkor pedig azt mondták, hogy megbolondultam a börtönben. Isten Kiskunmajsára vezetett, a menedékvárosba. Ott beilleszkedtem a gyülekezetbe, megismerkedtem a feleségemmel. Azóta az Úr megajándékozott három szép gyermekkel. Sikerült egy kis házat venniünk, lett munkahelyem. Hálás vagyok azért is, hogy visszajárhatok a börtönbe bizonyágot tenni.”

„A börtönben nagyon rám nehezettek a bűneim, és a cella magányában szólítottam meg az Urat. Kértem, hogy jöjjön az életembe, változtasson meg engem. Akkor még nem is tudtam, hogy ez volt a megtérő imám. Öt éve az Úrral járok, és Ő megtartott. Vallásos családban nőttem fel, szüleimmel jártunk templomba, de semmi nem érintett meg abból,

*amit ott hallottam. Magam nem fogyasztot-
tam a kábítószer, csak pénzkeresetre
használtam. A barátaim közül, akik hozzám
hasonló módon éltek, hárman már meghal-
tak, ketten pedig tolószékbe kerültek. Hálát
adok, hogy bekerültem a börtönbe, mert itt
ismertem meg az Urat.”*

*„A börtönben tanultam meg, hogy milyen
rácok között szabadon élni. Amikor bekerül-
tem, egyedül voltam a cellában. Nem tudtam
kihez fordulni. Találtam egy keresztyén
könyvet, ami arról szólt, hogy engedjem
átmenni a fejembe, majd onnan a szívembe
Isten igéjét. Aztán egy traktátusban pedig azt
olvastam, hogy ha süllyed a hajó, van men-
tőcsónak, ez pedig az Úr Jézus Krisztus.
Aznap éjjel odafordultam Hozzá, és akkor
történt meg a csoda: letehettem a bűneimet.
Nekem ez a legnagyobb gazdagság, hogy
behíhattam Jézust a szívembe.”*

**Csuka Tamásné, a váci börtön lel-
készét kérdezem: Van egy titokza-
tos mondat a Bibliában, hogy Jézus
a halála után a börtönben lévő lel-
keknek prédikált. Ez halálának és
feltámadásának misztériumához tar-
tozik. Hogyan látja ennek üzenetét?**

Naponta megtapasztalom, hogy az élő Jézus odaszáll közénk a poklokra, mert egy ilyen túlzásfolt kényszerhe-lyen, a sok nyomorúság közepette Isten Lelke előtt nincsenek rácok. Lélekben szabadok lehetnek azok is, akik évekre be vannak zárva. Ez a csoda tart engem most már évtizedek óta itt. Látom, ahogyan Isten össze tud törni embereket, meg tudja állítani őket. Azt tapasztalom, hogy valóban van „poklokra szállása” az Istennek, hogy a legsúlyosabb bűnökben lévőként is el-jön. Ezért áldjuk őt együtt egy-egy is-tentiszteleten, amikor százan-százhúszan is együtt énekelünk. Nem azt nézzük, ki milyen mélyről jött, hanem hogy milyen magasságokba emelte őt az Úr. A jó hír vivői szeretnénk lenni!

Bentről a fogvatartottak is telefonálnak haza, írnak levelet, Bibliát küldenek az otthoniaknak, hogy térjenek meg ők is, és hogy majd együtt járjanak templom-ba szabadulásuk után. Hoznak egy jó döntést a sok rossz után, és ennek minden jó következménye utoléri őket majd kint az életben: munka, gyülekezet, család. Szívesen hívom vissza bizonysgot tenni azokat, akik már kint vannak és megállják a helyüket, hogy lássák a bent lévőket, hogy kint is meg lehet maradni a hitben.

**Hogy néz ki egy feltámadási
öröm-istentisztelet a börtön-
ben?**

Majdnem minden istentiszteletünk ugyanúgy néz ki. Szombat és vasárnap délután 2-től 5-ig vagyunk együtt. Egy óráig dicsőítjük az Urat. Nem sietünk, mint a kinti gyülekezetekben, mert elmegy a vonat, vagy elfő a húsleves, hanem húsz-huszonöt dicséretet is el-énekelünk. Nagyon szeretjük ezeket, sokat maga a kántorunk írt. Mind evangéliumi, vidám, megtérésre, bűnbánatra hívó ének. Utána egy óráig Bibliát magyarázunk, hol én, hol a megtért rabok bizonysgot tesznek. Az utolsó félórában pedig imaközösség van, amikor sokan megszólalnak. Jó tudni, hogy odakint is, akik hallottak ró-lunk, sokan imádkoznak értünk.

**A feltámadásnak nem lehet nagy-
obb bizonyítéka, mint hogy az élő
Úrral találkoznak itt emberek.
Jézust sem tartotta fogva a halál,
és miatta mi is átmehetünk a halál-
ból az életbe. Hogy élük át ezt a
rabok?**

Lefordítják a saját nyelvükre, saját életükre: eddig halálban, kárhózatban éltem, de meghalt a régi énem, új életre támadhatok fel Krisztusban, és ebben az új életben új örömök, új gondolatok, új indulatok vannak. A kántorunk szokta mondani, hogy Krisztus a belső világo-mat, a gondolataimat, az indulataimat változtatta meg. Erőlködhetek, leszok-hatok káros dolgokról, igyekezhetek jó

**A börtönben tanultam meg,
hogy milyen rácok között
szabadon élni.**

ember lenni a magam erejéből, de ami belül van, azt egyedül Isten tudja megváltoztatni. Áldott az Úr, hogy ezt megteszi, és ha megtérünk, akkor vezet tovább a megszentelődés útján egészen a dicsőséges célig!

● GYŐRI GÁBOR DÁVID

Remény

Az oldalt összeállította: Kis Ferenc Balázs

A remény, a szeretet és a düh három olyan érzelem, amelyeket az alábbi öt tulajdonság egyaránt jellemez:

1. nehezen kontrollálható
2. hat a gondolkodásra és arra, ahogy az ember a körülötte zajló eseményeket érzékeli
3. hat a viselkedésre
4. motiválja a cselekvést: növeli a kitartást, képessé teszi az embert a továbblépésre (még nehézségek, csapások ellenére is)
5. minden ember közös, egyetemes tapasztalata

(James R. Averill et al., 1990)

A remény és a tudat

Van-e a reménynek tudati összetevője? Van, de csak a remény visszaállításában és fenntartásában – viszont nem a remény megszerzésében. Számos kutatási eredmény kimutatta, hogy reménytelen emberek krízis vagy valamilyen negatív esemény idején tudatosan alkalmaznak bizonyos stratégiákat: pl. a pozitív belső monológot, felemelő könyveket olvasnak, ilyen jellegű zenét hallgatnak, reménytelen képeket vizualizálnak, humorral és nevetéssel teszik vidámmá magukat. De arra vonatkozóan nincsenek eredmények, hogy bárki is „aktívan” gondolna a reményre, vagy az előbb felsorolt stratégiák bármelyikét is alkalmazná a reménytelen állapot elérése érdekében. Nem gondolunk arra, hogy segítene-e vagy egyáltalán bölcs dolog lenne reménytelien lenni. Vagy reménytelien vagyunk, vagy nem.

(<http://www.csun.edu/~vcpsy00h/students/happy.htm>)

A reménytelenség kilenc típusa és ezek ellenszerei:

elidegenedettség – mindenkitől különbözőm, és ezért szerethetetlen vagyok

elhagyatottság – nincs kihez fordulnom a legnagyobb szükség idején

inspiráció hiánya – nincs pozitív cél, minta

erőtlenség – saját életem alakítása kicsúszott a kezemből

elnyomottság – eltaposottság, alárendeltség

korlátozottság – a világban való boldogulás képességének hiánya

a vég érzete – egy komolyabb betegség esetén törhet ránk, hogy nincs tovább

fogság érzete – fizikai vagy érzelmi, amiből nem tudunk kitörni; a situációt vagy a személyt nem tudjuk elhagyni

segítség hiánya – mint egy törött szárnyú madár a földön: nincs hol menedéket találnunk, bármilyen támadásnak teljességgel ki vagyunk téve

A probléma oka gyakran a túl kis mintából levont következtetés, általánosítás és a fekete-fehér gondolkodás. A tapasztalatok szélesebb körének megvizsgálásával a reménytelen élményeink is előjönnek. A fekete-fehér gondolkodás helyett keressünk lehetőségeket a szürke árnyalatok között is!

Írjuk össze a múlt eredményeit, sikereit, főképpen azon a területen, ahol a legnagyobb nehézségeket tapasztaljuk!

Hajlamosak vagyunk túl gyorsan eljutni a következtetésekhez ahelyett, hogy megvizsgálánánk a tényeket. Amikor egy negyvenéves tudóst rákkal diagnosztizáltak, és azt mondták neki, hogy hasonló diagnózist követően a betegek átlagosan nyolc hónapig élnek, ő úgy gondolkozott: a betegek fele tehát tovább él. Akár sokkal tovább. „Mi kell ahhoz, hogy én ebben a felében legyek?” Számításba véve a korát, a relatíve egészséges életstílusát, a korai diagnózist és az elérhető egészségügyi ellátást, bizakodóbban tekintett a jövőre: két év küzdelem után meggyógyult, és még húsz évet élt.

Magyar életem két legsötétebb napja november 4-e és december 5-e. Az előbbin, '56-ban a Vörös Hadsereg leverte korunk egyetlen forradalmát, amely helyre akarta állítani a normalitást az emberek, hazájuk és munkájuk között, a második napon a nemzet eltaszította magától testvéreit. Talán mellékes, hogy elképesztően aljas propagandahadjárat következtében hozták oly sok millióan ezt a világszerte példátlan döntést testvéreik ellen. Ugyanis a legravaszabb hazugságok sem férközhetnek belénk, ha nem engednénk be őket, ha nem bocsátot-

Áldás és remény

tuk volna el lelkünk óreit: a hitet, a reményt, a szeretetet.

A hitet a Fönnvalóban, a Szentben, az Egyetlen Valóságban, az Atyában, akin kívül minden mulandó, romló, veszendő, legyen tenger, kontinens, világbirodalom vagy hazugság. A reményt, hogy az Úr megért bennünket, osztozik sorsunkban, szeret bennünket, igazsággal, szépséggel és jószággal árasztja el a világot, s megszületik köztünk. Sőt, nem csak úgy, általában közöttünk, hanem személy szerint benned és bennem, mindannyiunkban. Tehetetlen, gyámolításra szoruló gyermekként, aki üres kézzel jön közénk, nem hoz fényűző és fölösleges ajándékot garmadával, nem vesz részt a konzumidióták, a barbik haláltáncában. Csak önmagát adja mint egyetlen, emberhez méltó ajándékot: az áldást, akin keresztül megérthetjük a nagy hármass legnagyobbját: a szeretetet. A legnagyobbat, ami és aki Ő maga. Aki nélkül semmit sem érthetünk meg a világban, s bármilyen hazugság belénk férközhet.

Aki nélkül nincsen fogalmunk a testvérről.

Amikor arról volt szó 2004. december 5-e előtt, hogy fogadjuk vissza testvéreinket, ahogy megtették románok, szerbek, horvá-

tok, szlovákok, olaszok, írek, szóval minden csöppet is ép lelkű nemzet, sokan közöttünk azt mondták: Hő?

Nem tudták ugyanis, hogy mi a testvér, mivel egykék. Beletörődtek, hogy hit, remény és szeretet nélküli gazdaságállatokká nyomorítsák őket, s testvéreik se legyenek. Sem nekik, sem gyermekeiknek. Mondták és gondolták ugyan, hogy ők magyarok, de nem tudták, hogy a nemzet eleven szövet, melyben összevegyül múlt, jelen és jövő, mégpedig a nemzedékek, meg az együtt élők szeretetén keresztül. Röviden a családon keresztül. Nem olyan régen még szinte mindannyiunknak akadt rokona Erdélyben, Délvidéken és a többi elszakított területen – legkivált azért, mert egyáltalán voltak rokonaink: unokatestvéreink, bácsikánk és egyéb atyámfiai. Az egykék nagyszüleik átkát szenvedik: nincsenek hozzátartozóik...

Hasonlítsuk össze családfánk pompás gyökérzetét csenevész, töredező ágaival!

Hiába várunk a magyar föltámadásra addig, amíg nincsenek gyermekeink. Nem egykék és kettőkék és háromkák, hanem annyikák, ahánykát az Áldott ad. A szám egyáltalán nem fontos, csakis az áldás: elfogadjuk-e az akárhányat, vagy azt, hogy

mások szülőtteivel szőjük újra nemzetünket? Csak az áldott nép marad fenn, az áldatlan fölmorzsolódik.

Böjte Csabának az egész Kárpát-medencében sok ezernyi gyermeke van, s mind hitben, reményben és szeretetben nevelkedik, egy sem szűkölködik.

Hasonlítsuk össze családfánk pompás gyökérzetét csenevész, töredező ágaival!

Akinek bármi okból saját gyermeke nem lehet, csatlakozzék Csaba testvérhez, vagy – hogy másik erdélyi, ezúttal református példát mondjak – Makkai Péter sepsiszentgyörgyi lelkészhez, aki ráadásul fogyatékosokat nevel!

Higgyünk és reméljünk, Jézus meg fogja adni a legelőt a báránykáinknak, akiken keresztül még szüleikről is gondoskodni fog, sőt védelmezni fogja áldottjait, s megajándékoz bennünket a valóban értelmes és értékes étellel.

Az ünnepek, a vasárnap a remény napjai. Meg tudjuk ülni őket? Ezeknek különös áldása Ő maga s Rajta keresztül a jövő.

● CZAKÓ GÁBOR

Remény a leprásoknak

1953-ban az ENSZ a lepra elleni harc világnapjául jelölte ki január utolsó vasárnapját.

A szörnyű kór ellen folyó harchoz ad keretet a Lepramisszió nemzetközi és hazai szervezete.

súlyosságát a tíz bélpoklos történetén keresztül érttettem meg (Lk 17,11–19). A misszió és a misszionárius szavakra a misszió kis barátainak szóló „igazolványunk”, az „evangélikus misszió” gyermekjegy hívta fel figyelmemet, amelynek hátlapján Jézus missziói parancsának egy része, „fogadalmunk” szövege olvasható:

„Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket (Máté 28,19). Ez a missziói parancs nekem is szól, ezért én is belépek a misszió kis barátainak

sorába. Ígérem, hogy buzgó imádságommal és filléreimmel támogatom a misszió szent munkáját. Erre segíts engem, kegyelmes mennyei Atyám! Ámen”

A fillérekért vásárolható, könyvecskébe ragasztható segélybélyegen Kunos Jenő lelkész-missionáriusunk mellképe látható, s alatta „a misszióért” felirat olvasható. A bélyegek szorgalmas gyűjtögetése a szolidaritás tettekben is megnyilvánuló fontosságának szerepét erősítette bennünk. Így pillanthatunk be a külmisszió tevékenységébe.

A lepráról dióhéjban

A lepra (bélpoklosság) idült, hosszú ideig (3-12 évig) lappangó betegség. A betegségben szenvedőknek elkülönítve, külön lepratelepeken kellett élniük kirekesztve. Ma már általában nem kényszerítik őket fallal körülvett telepekre,

kórházakban kapnak kezelést. A megbélyezés érzése azonban benne él áldozataiban. Kórokozója a – Gerhard Armauer Hansen norvég orvos által 1873-ban felfedezett – mycobacterium leprae.

A betegség ellenszerét (Dapson-pirula) 1946-ban fedezték fel, ám csak az 1980-as évek elejétől – több gyógyszer együttes hatására – mondható el, hogy az időben felismert leprás beteget maradandó nyomok nélkül is meg lehet gyógyítani.

A gyorsan terjedő betegség napjainkban főképp Afrika fejletlen országaiban, Indiában és Brazíliában pusztít a szegények között.

A misszió és misszionárius szavakról röviden

A misszió latin szó, magyarul megbízást, küldetést jelent. A misszionárius az, aki megbízást, küldetést teljesít. A szavak mélyebb elemzését a teológusokra hagyva itt csak annyit szükséges kiemelni, hogy isteni eredetű tartalmuk Jézus Krisztus által teljessé vált, s vált feladatává minden benne bízó embernek. Így lett minden Krisztus-hívő misszionárius: az evangélium hirdetője, a szolgáló szeretet megvalósítója.

A szepetneki parókia udvarán lévő Bethesdában (gyülekezeti teremben) tartott gyermekbiblia-körben figyeltem fel először a lepra, a misszió, illetve a misszionárius szavakra. A lepra

Nemzetközi Lepramisszió

A Nemzetközi Lepramisszió ökumenikus alapon, önkéntesekkel működő nemzetközi, protestáns szervezet, amely tevékenységét a Jézusi parancs „*gyógyítatok meg betegeket, ... tisztítatok meg leprásokat*” (Máté 10,8) értelmében végzi. Célja a világ országaiban élő leprás betegek gyógyítása, rehabilitációja, oktatása, szakmára tanítása, otthon biztosítása számukra, munkahelyek létrehozása, s mindezek mellett az evangélium hirdetése. Jelenleg mintegy tízmillió leprás beteg él a világon, ám ennél több azok száma, akik a betegségből felgyógyultak, de magukon viselik súlyos következményeit. A misszió megalapítása az ír *Wellesley Cosby Bailey* nevéhez fűződik. A gazdag férfi indiai útjai során megrendülten tapasztalta a leprásként élők szenvedéseit. Hazaérkezve barátai körében gyűjtést szervezett, majd *Indiai Leprások Missziója* néven megalapította a máig legnagyobb szervezetet.

A Magyarországi Lepramisszió

Megalakítása *dr. Dobos Károly* református lelkészhez kapcsolható, aki a szervezetet 1974-ben, a leprások világnapján alapította. A szolgálat hamarosan ország-szerte ismertté vált. Mai tagjai főképp a református, az evangélikus és a baptista egyházhoz tartoznak, de vannak katolikus és más felekezethez tartozó tagjai is. A misszió munkáját nyolctagú kuratórium irányítja, igazgatója Riskóné Fazekas Márta református lelképásztor, elnöke Kapi Zoltán pusztavám-móri evangélikus lelkész. Aktivistái kezdetben sebkötöző fáslik, takarók készítésével segítettek. Napjainkban pénzzadományokon keresztül valósul meg a segítségnyújtás. Kiadványokkal és előadások tartásával, videós vetítésekkel hívják fel környezetük figyelmét a

támogatás szükségességére, és imádságban hordozzák távoli, ismeretlen testvéreik sorsát.

Krisztus-hívóként misszionáriusok vagyunk, sőt – evangélikusként – az egyetemes papság elvét valljuk. Kapi Zoltántól, a Lepramisszió elnökétől kérdeztem, hogyan jutott el ennek a tudatos felelősségnek a felvállalásáig. Hogyan lett előbb testnevelés-földrajz szakos tanár, majd a gyermekvédelemben hivatásos pártfogóként munkálkodó szakember, aztán lelkész, és a Lepramisszió magyarországi szervezetének elnöke: „*Gyermekkorom emlékei között szerepel nagyapám és apám életsorsa is. Egy püspök nagyapja és egy exkatonatiszt apa nem volt biztató háttér még a '70-es években sem. Így, első nekirugaszkodásomban a pedagóguspályára léptem, de mellette karitatív tevékenységet is végeztem gyülekezetemben. Ekkor szerettem meg a szociális munkát, és szereztem gyógypedagógiai végzettséget, de mindig szívügyemnek tekintettem a lelki szolgálatot is. Ezért munkám mellett diakónus-lelkészi, majd lelkészi végzettséget szereztem. A cselekvő szolgálat és a lelkigondozás egységére való törekvésem vezetett el a lepramisszióhoz, ahol 2004-től egyházam kuratóriumába delegált tagjaként segítettem a munkát. Közel két éve a szervezet elnöke vagyok. Nagy öröm és lelki megnyugvás számomra, hogy legalább közvetve segíthetem a külföldi misszió ügyét, amelynek első magyar, evangélikus, hivatalosan kiküldött misszionáriusa Kúnos Jenő volt, akit nagyapám*

(Kapi Béla püspök) bocsátott útjára 1939 februárjában.”

Adja Urunk, hogy kegyelmének minél többen lehessünk részesei, s laikus papként (a királyi papság elve alapján) vagy tanult egyházi munkásként tudatosodjon bennünk a Krisztus missziói parancsának teljesítéséért érzett felelősség fontossága!

• DR. JÁNI JÁNOS

Nemzetközi lepramissziós konferencia Thaiföldön

Az elrabolhatóan öröm

kanadai családban kutya mart meg egy kisgyermeket stb. A lényeg az, hogy mindenki borzongjon, féljen, szörnyülköd-

amelyeket egyetlen nap folyamán zúdítanak a magyar lakosságra (újabbán az ünnepnapok sem jelentenek kivételt e

Cikkünkben olyan témával foglalkozunk, ami kivétel nélkül minden embert érint és érdekel. Ez pedig az öröm. Örülni mindenki szeret, vagy legalább is szeretne. Az ember örömvágya nincs életkorhoz, nemhez, társadalmi helyzetéhez stb. kötve, a legerősebb emberi vágyak sorába tartozik. Néhány óráig, esetleg néhány napig tartó örömért is hihetetlen árat vagyunk képesek fizetni. És mégis milyen sok az örömtelen, szomorú ember.

Azért foglalkozunk ezzel a témával, mert hazánkban és gyűlekezetekben is számtalan örömtelen emberrel találkozhatunk. Ennek egyik fő okát pedig abban látjuk, hogy környezetünkben immár jó ideje gátlátalan örömrablás folyik. Ez a jelenség legtöbbször már reggel elkezdődik azzal, hogy a rádió, a tévé, az újságok ontják sokkoló híreiket balesetekről, rablásokról, gyilkosságokról. Ha éppen hazánkban nem történt szörnyű baleset, betörés vagy gyilkosság, akkor következnek a külföldi krimikről készült tudósítások. Elsüllyedt a komp az indonéz szigetvilág valamelyik szigetén, egy

jön, depresszióba essen. A nap bármely szakaszában szinte csak olyan vész híreket hallhatunk, amelyek pillanatok alatt elrabolják örömünket.

Óránként érzékeltetik velünk, hogy milyen nagy veszélyben van a forint, az egészségünk, életünk, gyermekeink. Lezártak százötven tüntető miatt egy egész utcát, ott nem lehet közlekedni. Egy ötven tagú szekta éhségsztrájkba kezdett, mert szörnyű igazságtalanság történt velük. Azután érkeznek a celebekről szóló hírek: öngyilkos lett, ki tudja, hányadszor válik, kábítószerrel, megverték, csalt, lopott. Ha a gondolkodó ember összerakja azokat a híreket,

téren), akkor nem nehéz arra a következtetésre jutni, hogy veszedő, gyálázkodó nép lettünk, és hazánkban élni is veszélyes. Mi más ez, ha nem tudatos örömrablás? De kinek az érdeke, hogy ez így legyen?

Az örömrablás pedig egyre nagyobb méreteket ölt. Nincs egyetlen olyan pozitív esemény sem, aminek azonnal ne jelenne meg a lesújtó kritikája. Végre van egy keresztyén erkölcsi alapokra épített alkotmánya az országnak, amely védi a házasságot, a családot, a fiatalokat, az öregeket, lehetővé teszi az iskolai hitoktatást (hiszen erkölcsileg fundamentum nélkülivé vált ország lettünk), végre

tiltják a kábítószereszt stb. Mégis – ahelyett, hogy örülnék – ezek tiltakoznak, demonstrálnak, útszéli hangon gyalázkodnak és az alkotmány visszavonását követelik. Az ellenvéleményekről reggeltől estig olyan mennyiségben és stílusban folyik a tudósítás, amely azt a látszatot kelti, mintha az egész ország ott állna a hangoskodó, egy-kétezer tiltakozó mögött.

Végre talán sikerül elérni azt, hogy a magyar föld, víz stb. nem kerül idegenek kezébe, de ennek sem örülhetünk, mert hamar jön a híradás arról, hogy az egész világ ez ellen a szörnyű, konzervatív, keresztyén és magyar alkotmány ellen tiltakozik. Aztán kiderül, hogy az éppen ügyeletes örömrablók a fél világot fellármázták egy tízmilliós közép-európai kis ország ellen, mintha mi lennénk a világ minden bajának okozói. Még annak a világválságnak is, amelyik tulajdonképpen a nagyhatalmak háza táján robbant ki, és végigsöpör az egész földön. Ennek is csupán az áldozatai vagyunk. A cél ez esetben az, hogy minél nagyobb legyen a bizonytalanság és nyugtalanság az amúgy is elgyötört szívekben.

A mi célunk azonban nem az, hogy csak az örömrablásról írjunk, és ezzel beálljunk az örökké sopánkodók és fanyalgók sorába, hanem, hogy szóljunk arról az örömről, amelyről dicsőséges Megváltónk, Jézus Krisztus így beszélt kereszthalála előtt: *„Ti azért most szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeiteket”* (Jn 16,22).

Jézus itt arról beszél, hogy feltámadása után a benne hívők olyan örömet kapnak majd tőle, amit senki el nem rabolhat (az eredeti görög szó „elrablást” jelent). Vagyis Jézus itt az öröm különleges fajtájáról, az elrabolhatatlan örömről beszélt. Ez pedig – úgy gondolom – minden ember számára fontos. Mert kétféle öröm van a Biblia szerint. Elra-

bolható és elrabolhatatlan. Ez utóbbit a Jézus által megígért és elküldött Szentlélek munkálja az ember szívében. Ez az öröm azért nevezhető igazinak és elrabolhatatlannak, mert aki megkapja, attól ezt sem emberek, sem az ördög, sem a nehéz körülmények nem tudják elrabolni. Ennek az örömnél forrása és tartalma is egy személy: Jézus Krisztus.

Fontos lenne megértenünk azt is, hogy Krisztus nem örömtablettáról beszél, nem valami érzelmi energiát ígér, nem hormonokat szabadít fel a testünkben, hanem ő maga az öröm. Nem lehet az örömet tőle úgy elkérni vagy eltanulni, ahogyan azt sokan gondolják és hirdetik. Ez az öröm nem Jézustól függetlenül működik, hanem őt kell befogadnom, és vele életközösségben élnem. És mivel ő „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”, vagyis nem rabja a körülményeknek, a múlt időnek, ezért nem lehet tőlünk ezt az örömet, tehát magát Krisztust elrabolni. Őt még a halálunk sem rabolhatja el tőlünk, sőt még ez a nagy ellenség is csak hozzá visz közelebb. Ezért „boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg” (Jel 14,13). Ez a magyarázata annak is, hogy Pál apostol a filippibeli hívőket (a börtönből!) úgy biztatja, hogy örüljenek az Úrban mindenkor, azaz minden időszakban és minden körülmények között. Mert kicsoda gátolhatja meg azt, hogy örüljünk annak a Krisztusnak, akinek kezében az életünk, jövőnk, halálunk, feltámadásunk van elrejtve?

Meggyőződésem szerint Isten azért engedi az örömrablók működését ha-

zánkban is, hogy megtanítsa az egyház népét arra, hogy Krisztuson kívül nincs más örömforrásunk. Ne feledjük ugyanis, hogy ebben a világban minden esemény Isten választottaival kapcsolatos üdvözítő terve megvalósulását szolgálja. Sajnos, sok jel utal arra, hogy Isten földi népe, oly sok keserves csalódás ellenére, még mindig földhöz ragadva, és csak a láthatókra nézve, e világ fejedelmének logikája szerint gondolkodik és él. Nehezen tanuljuk meg, hogy mit is jelent az apostol intése: *„Azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül”* (Kol 3,1). Eszerint életünk minden eseményét, a jókat és rosszakat egyaránt Krisztus és az örökkévalóság felől kell néznünk. Mert Jézus

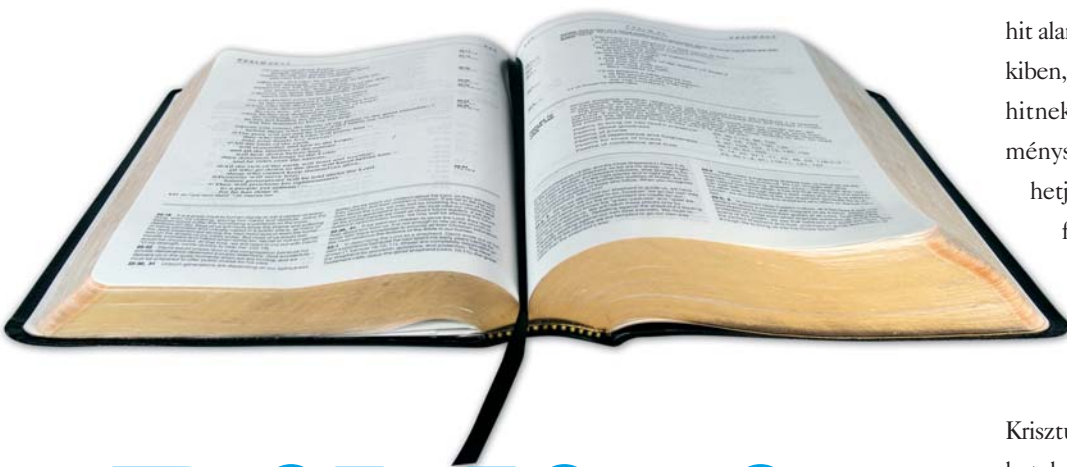

Fontos lenne megértenünk azt is, hogy Krisztus nem örömtablettáról beszél, nem valami érzelmi energiát ígér, nem hormonokat szabadít fel a testünkben, hanem ő maga az öröm.

Krisztus ott ül a mennyei kormányhivatalban, és a világtörténelmet egy általa kitűzött cél felé kormányozza. Aki ezt a hatalmas, Isten jobbján ülő királyt hittel nézi, az azokat a jó híreket részesíti előnyben, amit ő Igéjében gazdagon közöl velünk. Aki őt látja a világ történései és személyes életének eseményei mögött cselekedni, annak szemében a 2012. esztendő minden ijesztő problémája eltörlődik, és minden baj, könny, szenvedés közepette is elrabolhatatlan öröme lesz.

• DR. SÍPOS ETE ÁLMOS

A cikk megjelent a Biblia és Gyülekezet című folyóirat 2012. áprilisi számában.

Bibliai reménység

A reménység és a hit (bizalom) görög szavai összefüggésre utalnak. Görögül a reménység: elpisz, a hit (bizalom): piztisz. Ha nem is lenne a fogalmak között formai vagy nyelvtani összefüggés, a szellemi (lelki) akkor is megállapítható, hiszen a mindig jövőbe mutató reménységnek feltétlenül fontos eleme a hit (bizalom), amely szilárdan és hűségesen kitart az ember lelkében amellet, hogy a szenvedések től terhelt helyzet áldott és pozitív valósággá változik.

Amikor a bibliai reménységről gondolkodunk, engedjük érvényesülni gondolataink között a bizalommal bélelt hit Lélektől kapott jelenségét. Amiben hiszek, annak értelmességében és majdani megvalósulásában is reménykedem. Hinni pedig azt jelenti, rendíthetetlenül bízom abban, hogy létezik a mindent jóra fordító szent Isten, aki szeretetteljes, jó szándékát egyszülött Fiában mutatta fel a Tőle elfordult ember számára. S innen már a következő lépés

a reménység, ami szerényebb, de mégis tartalmasabb az álmodozásnál.

Felvethetnénk a kérdést: Mennyire szükséges nekünk a világi tartalmú reménységgel foglalkoznunk? A lelkipásztori gyakorlatban kikerülhetetlen a vigasztalni akaró lelkigondozó számára – a betegágy mellett, a nehéz anyagi körülmények miatt tengődők között, vagy a magánéleti krízistől fuldoklók esetében – megszólaltatni a gyakorlati, hétköznapi reménységet, de ez egy teljesen más fejezetet igényelne.

A feladatunk most a bibliai reménységet összefoglalni, és annak tartalmát megtalálni a Bibliát lapozgatva. A hit és a reménység szellemi összefüggését a továbbiakban is szükséges figyelembe vennünk, hiszen a kettő szervesen összetartozik. **Reménység nélkül nincsen hit, és hit nélkül meghal a reménység.** Vagy fordítva is igaz, hogy a hit nem hit reménység nélkül, és a reménység nem élhet meg hit nélkül.

A reménység tartalmi (tárgyi) kérdés, a hit alanyi. Vagyis miben reménykedem, és kiben, kinek hiszek? Ebben az esetben a hitnek adhatunk primátust, és a reménységet következménynek tekinthetjük. Mert a bibliai hit (bizalom) feltételezi azt a szent személyt, akinek hiszek, akibe vetem a bizodalمام. Ő a szent Alany, a cselekvő, teremtő, megváltó, megszentelő Isten Jézus Krisztus által, és így máris közelebb kerülhetek a bibliai reménység élő tartalmához.

Mi tehát a bibliai reménység legfőbb tartalma?

Az újszövetségi szentírásban valóságosan élénk lépő Jézus Krisztus, akinek az ígéreteit komolyan véve megélhetjük az életmentő és életerősítő reménységet. Pál apostol egyik kedves tanítványának írja különös jelzős szerkezettel a kijelentés szavát: „várjuk a mi boldog reménységünket, Jézus Krisztus dicsőségének a megjelenését.” (Tit 2,13)

Mindennapi életünk harcos, küzdelmes valósága semmiképpen sem vetendő meg, a bibliai reménység azonban sokkal magasabb rendű valóság, az örök élet felé terelgeti a gondolatainkat, és gazdag nyelvi és fogalmazási készséggel igyekszik a mi földhözragadt emberi gondolkodásunkat tágtani, kiszakítani ebből az anyagelvű valóságból, hogy tanuljunk messzebb látni a pillanat börtönéből. Mert a pillanatnak éppen az a paradox dimenziója, hogy fogságban tart a magamulandó valóságában. A pillanat fogságában élve a mulandóság sodor a halál felé, és az ember vagy eltompultan nem hajlandó észrevenni ezt a katasztrófális állapotot, vagy valamilyen kiutat keres magának.

Életünk és halálunk közötti utunk drámai kereszteződéseknek van kiszolgáltatva azáltal, hogy számos alkalommal – akár akarjuk, akár nem – szembesülnünk kell életünk két nagy kérdésével. Az egyik a

halál, a másik az elrontott élet (bűn). S ez a kettő is fájdalmas módon összefügg. Mennyivel könnyebbé, békésebbé válhatna a helyzetünk, ha a Szentírás igei tanítása járhatná át lényünket mind a bűn, mind a mulandóság szerencsétlen ügyében!

A *zsidókhöz írt levél* ismeretlen szerzője fogalmazza meg keresztyén hitünk szent lényegét, amikor olvasóit arra biztatja, hogy „a reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk” (Zsid 10,23). **Tehát a mi Jézus Krisztus személyére és megváltó művére épülő hitünk nem más, mint a reménység hitvallása**, és az ismeretlen apostol még azt is hangsúlyozza, hogy ennek kezdése az ígéretet tevő hűséges Isten (10,23), akiben bizakodhatunk.

A bibliai reménység mindig túlmutat az adott pillanaton, de a földi élet egészén is. Általánosságban úgy fogalmazhatnánk meg a jelentését, tartalmát, hogy a legteljesebb mértékű szabadság. Az Ótestamentum lapjai elsősorban azt sugallják, hogy a választott nép Istenére várakozva reménykedhet az éppen aktuális keserves helyzetből való szabadulásra, de ez az időben és történelemben megkötött reménység Jézus Krisztusban egyetemessé bontakozik ki. A bűnbocsánat és az örök élet kettős középpontú szent ellipszise a mi hitünk, hiszen reménységünk tartalma a bűnbocsánat és a halál feletti győzelem. Ézsaiás próféta megrendült lélekkel mondja, imádkozza: „Uram, kegyelmez nekünk, benned reménykedünk”, és Jeremiás is ihletett lelkével hirdeti, hogy Isten „*Israél reménysége, szabadítója a nyomorúság idején*” (Ézs 33,2 és Jer 14,8).

Ám sokkal többről van szó, amikor az Újszövetség Krisztusa és apostolai a halál kegyetlen demarkációs vonalának átlépéséről beszélnek, és a bűnbocsánat áldó

Mert a pillanatnak éppen az a paradox dimenziója, hogy fogságban tart a maga mulandó valóságában. A pillanat fogságában élve a mulandóság sodor a halál felé, és az ember vagy eltompultan nem hajlandó észrevenni ezt a katasztrófális állapotot, vagy valamilyen kiutat keres magának.

és boldogító következményéről, az örök életéről, az üdvösség valóságáról. Még akkor is sokkal többről van szó, ha Hóseás próféta azt a költői képet alkalmazza, hogy Isten megteremti az övéi számára a „reménység kapuját” (Hós 2,17), mert ez csak evilági valóságot enged láttatni, de Jézus szavai messze túlmutatnak ezen.

A mi reménységünk az a Jézus Krisztus, akiről az evangéliumok, az apostolok bizonyosságot tesznek, hogy bűneink bocsánatát (megváltás) és a halál legyőzését kaptuk meg tőle ingyen kegyelemből hit által. Csupa ajándék!

A bibliai reménység lényege a bűnbocsánat valósága és az örök élet! Pál apostol megrendítő módon írja nekünk is, hogy nem szeretné, ha tudatlanságban lennénk az elhunytak felől, ha úgy gyászolnánk, mint akiknek nincs reménységük (1Thessz 4,13), hanem az ugyancsak álta-

la idézett Ábrahám lenne a példaképük az Istenre való hagyatkozás és az ebből születő reménység ügyében, aki „a reménység ellenére is reménykedve hitt” (Róm 4,18).

Zárszóként egy fontos felvetés: Ha megértettük és megszívleltük, hogy **bűneink miatt bocsánatot nyertünk Jézus sebei által**, és azt is, hogy örök üdvösségünk van készen Isten dicsőségében (Kol 1,5), akkor van egy nagyon fontos feladatunk, ahogy Péter apostol leírta: „Legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet” (1Pt 3,15). Számot adni arról a boldog reménységről, hogy amikor majd Jézus Krisztus megjelenik, ott leszünk vele és általa az örök dicsőségben, ahogy megígérte tanítványainak a keresztre indulás előtt (Jn 14).

• RIBÁR JÁNOS

Gondolatok a reménységről

„A reménység egy madárka, amely már tudja, hogy hajnalodik, pedig még sötét az ég.”
(Rabindranath Tagore)

„Eddig a pillanatig emberek milliói adták már fel. Nem bosszankodnak, nem sírnak, nem csinálnak semmit, csak várják, hogy teljen az idő. Elvesztették a reagálás képességét. Te viszont szomorú vagy. Ez azt jelzi, hogy még él a lelked.” (P. C.)

„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.” (Róm 5,5)

„Az ember az a fajta élőlény, amely élete során szüntelenül reménykedik, jövőjéről képzeleg, s azért küzd, hogy ezt beérhesse. Képlete: a reménybe ágyazott lét.”
(Déry Tibor)

Aggódj kevesebbet, reménykedj többet; egyél kevesebbet, rágj többet; panaszkodj kevesebbet, lélegezz többet; beszélj kevesebbet, mondj többet; utálkozz kevesebbet, szeress többet; és az életben minden jó dolog a tiéd lesz.
(svéd közmondás)

„Az igazak várározása öröme fordul, de a bűnösök reménysége semmivé lesz.” (Péld 10,28)

„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” (1Kor 15,19)

„Napjaink bajaira az orvosság az, hogy odaajándékozod magad azoknak, akik olyan mélyre zuhantak, hogy a remény is elhagyta őket”.
(René Bazin)

„Mintha igaz volna, hogy vannak szerencsétlen napok az esztendőben, amikor csövestől szakad a nyakunkba a bosszúság és keserűség, éppúgy vannak néha örömnapjaink is, amikor mintha angyalok hágnának egymás sarkába, hogy nekünk örömet szerezzenek.” (Gárdonyi Géza)

„A remény nem azonos az örömmel, melyet akkor érzünk, amikor jól mennek a dolgok, vagy a tettekkészséggel, amellyel belevágunk egy jónak ígérkező üzletbe. A remény semmiképpen nem azonos a derűlátással. Sokkal inkább munkálkodás egy ügy sikeréért. Nem abbéli hitünk, hogy valami jól fog sikerülni, hanem a bizonyosság, hogy valami értelmessel foglalkozunk, akár sikerrel járunk, akár nem. Ez a remény erőt ad, hogy éljünk, hogy kipróbáljunk új dolgokat, még reménytelennek tűnő körülmények között is.”
(Václav Havel)

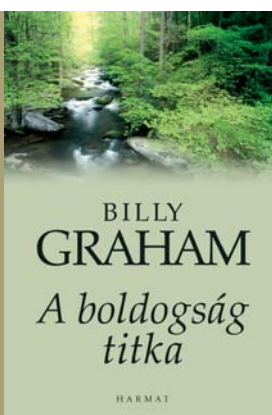

Philip Yancey:
Meghökkenő kegyelem
 Harmat Kiadó, 2009

A bennünket körülvevő világ szerint életünk attól függ, hogyan teljesítünk. Az amerikai szerző ezzel szemben azt állítja: a kegyelem előfeltétele a tökéletlenség; a sebeink és a hibáink azok a repedések, amelyeken keresztül a kegyelem behatolhat az életünkbe. Philip Yancey egyik legszemélyesebb és legprovokatívabb könyvében megrendítő őszinteséggel mutatja be a kegyelem életet átforgató hatalmát.

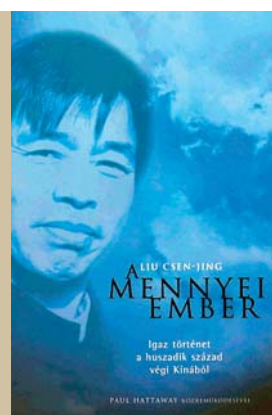
Ára: 2900 Ft

Billy Graham:
A boldogság titka
 Harmat Kiadó, 2012

A világhírű amerikai igehirdető egyik legismertebb könyve a boldogságról 2012-ben átdolgozott kiadásban kerülhet a magyar olvasók kezébe. Billy Graham Jézus nyolc boldogságmondását elemzi lépésről lépésre felvázolva az útvonalat, amelyen az Isten által ígért boldogsághoz eljuthatunk.

Ára: 1750 Ft

Liu Csen-jing:
Mennyei ember
 Immanuel Alapítvány Kiadója, 2012

Egy felrázó és egyben reménységet ébresztő történet a XX. század keresztény történelméből – közvetlenül Kínából.

A hitéért rengeteg üldöztetésben és szenvedésben részesülő kínai pásztor, Jün testvér története már sokaknak ismerős, de még többen kell, hogy megismerjék. A története segít felmérni számodra, hogy te mire vagy kész Krisztusért, és egyben erősíti hitbeli elkötelezettségedet, és új kihívásokat is támaszt kereszténységed gyakorlati megéléséhez.

Ára: 1990 Ft

MOLNÁR RÓBERT

Ébresztő, Magyarország!

Július 20-án a MEÖT-Székházban többszáz résztvevő előtt és a könyv neves ajánlói jelenlétében mutatták be Molnár Róbert Kübekháza polgármestere, egykori parlamenti képviselő új könyvét: *Ébresztő, Magyarország!*

címmel. A könyv ajánlói között Szevényi János is megtalálható. Molnár Róbert lapunknak elmondta: a könyv felelősségből született, mert Isten őt éppúgy, mint másokat, akik Igent mondtak a jézusi hívásra, őrállósággal és sáfársággal bírta meg.

A könyv az előző, *Egy politikus, akit rabul ejtett Isten c.* kötet folytatása, de annál mindenképpen keményebb eledel, igazi ébresztő. A szerző politikus könyvbemutatón tartott lelkesítő záróbeszéde megtalálható a YouTube-on, vagy a szerző honlapján: www.molnarrobert.hu, amelyből bepillantás nyerhető egy evangelizációvá változott könyvbemutató hangulatába. A könyv megrendelhető a szerző honlapján, az e-mail címén (info@molnarrobert.hu) vagy a 06 30 853 6162-es telefonszámon.

élő víz iránytű

Egyszerűnek látszó akadályokat sem sikerül leküzdeni (például az aminosavak és szénhidrátok szénláncának jobbra vagy balra forgatási tulajdonsága más az élő és a halott anyagban). **A teremtett világ szervesetlen-szerves, kozmikus-mikroszkopikus világában szigorú törvényszerűségek uralkodnak, melyek érvényesülése a fennmaradás feltétele.** Az élővilágban ható törvények összetettebbek, egyedre szólóak. Dr. Kellermayer Miklós sejtbiológus orvosprofesszor hangsúlyozza, hogy az élővilág minden egyede tökéletes,

Örüljünk az életnek!

Isten teremtette az életet szeretetből szeretetre, csodálatos bölcsességgel. A tudósok törekvése arra, hogy életet hozzanak létre, óriási anyagi és időbeli ráfordítás ellenére sem sikerül, pedig ismerik az élőlények testét felépítő anyagokat, és fejlett technológia áll rendelkezésükre.

mert ösztönszerűen betartja a saját és utódai fennmaradását biztosító törvényeket. Az Isten képmására teremtett ember teste-lelke-szelleme az Istennel való kapcsolatra ad lehetőséget, de nekünk, embereknek lehetőségünk

van a jó és rossz közötti választásra is. Isten öröme az, ha Őt és az általa elkészített ajándékokat választjuk, és ezáltal boldogok vagyunk.

Ősi ellenségünk, a Gonosz (Sátán) igyekszik elvenni életkedvünket és életlehetőségeinket. Taktikája nem sokat változott az Édenkert óta. Arra törekszik, hogy az ember gondolkodásában megkérdőjelezze Isten szeretetének szándékát és egyedüli mindenhatóságát. Elégedetlenséget szít a divat, a médiumok és a rossz barátok példáján keresztül. Egészségtelen étkezési és életmódbeli szokásokkal, hamis vágyakkal elrontja fiatalok életkilátását, akár halálba is kerget.

Feketébe öltözött, halálfejes pólót viselő páciensem jött a gyermekorvosi rendelőbe (nem ritka látvány). Kérdő pillantásomat látva igyekezett megnyugtani: „Doktor néni, ne féltsen, én hiszek a lélekvándorlásban!” Kedves Olvasók!

Nagyobb a baj, mint gondolnánk.

Egy másik, tizennyolcadik születésnapjára készülő lány laboratóriumi beutalókat kért, mert a szülei által fizetett biztosítási összeget emlőplasztikai műtetre akarta elkölteni. Egy szoborszépségű fiatal nő! Hosszas lebeszélési kísérlet után kifakadt belőlem: „Ez hasonló, mintha a téged szeretettel megtervezett Istent szembeköpnéd!”

Isten nemcsak az első emberpárt teremtette, hanem azóta is Ő ad minden élőnek életet (még ha különféle lombikeljárással ezt a tényt el is szeretnék homályosítani). Minden embert számon tart Isten a fogantatástól a halálig (Magyarországon 1956 óta a közel hétmillió anyaméhben életét vesztett magzat is). Felelősek vagyunk magunkért és a ránk bízottakért, akik közé láncszemként helyezett az élő Isten, hogy megtartsuk és közvetítsük a testi-lelki-szellemi életet, és Jézus Krisztus véérért elnyerjük az örök, boldog életet. A Szentlélek segít, hogy magunk és szeretteink földi életének végén is legyen szilárd reménységünk az el nem múltó boldog életre.

• DR. GYŐRI JÓZSEFNÉ
DR DRENYOVSKY IRÉN

Kivéve tanácsai dolgozók

A szomszéd városban egy hatalmas temető volt. Kapuja fölött ottmaradt a régi fölírás: Feltámadunk! Hatalmas kérdőjelként az arra haladóknak és erősítésül az Istenben hívőknek.

„Mi pedig láttuk, és biznyságot teszünk róla.” (1Jn 1,2)

A temető állami tulajdonba került, és a kapun belülrre kerültek az irodák. De akkoriban még a kapu állandóan nyitva volt (szép idők, még nem kellett behajtási díjat fizetni), ezért kitétek rá egy behajtani tilos táblát, alá pedig egy kiegészítő felírást: „Kivéve tanácsai dolgozók”. Néhány nap múlva megjelenik a helyi újság, nagy fényképpel a temető bejáratáról, ahol jól látható a két kiírás: Feltámadunk! – Kivéve tanácsai dolgozók..

A tábla lekerült, a kérdés megmaradt: Valóban feltámadunk? Van ítélet? Mi az élet célja és értelme? Ahogy a Biblia mondja: **„mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé.”** (2Kor 5,10)

Valamelyik nap jött a hír: a nagy focista, gyülekezeti tagunk unokája meghalt. Behívták katonának, s az utolsó esti legénybúcsú végén hazafelé tartott autóval, amikor társaival együtt villanyoszlopnak ütközött. Azonnal vége volt szegénynek. Engem kértek a temetésre, de csak a sírnál. Mondták, hogy a ravatalozónál polgári szertartás lesz. Betettem a táskámba a palástomat és vittem magammal a szertartásra. Senki sem törődött velem. Hatalmas volt a tömeg, a párt, a klub és a város jelentős személyei mind ott voltak. Elindult a menet a sírhoz. Én előrementem és fölvettem a Lutherkabátot. A sírnál jó néhány gyülekezeti

tagunkkal találkoztam, akik mellém álltak, hogy együtt énekelhessünk. Döbbenetn érkezt meg a menet. A legtöbben nem is tudták, hogy egyházi szertartás is lesz. Hosszú volt a másik búcsúztató, ezért amikor rám került a sor, és egy ige alapján elkezdtem a biznyságtételt, a sírásók odajöttek, és se szó, se beszéd, elkezdték a hantolást. Erre a mieink fölzdúdtak: „Ha sietnek, hagyjanak mindent, majd mi eltemetjük a halottat.” Így elmondhattam a biznyságtételemet, és kellő tisztelettel és imádsággal búcsúztunk el a gyászoló pár kedves gyermekétől. A szülők vállalták ezt, noha így nagy hátrány érte őket a munkahelyükön és a pártban is.

Ma nincs kitéve semmiféle „lelki behajtani tilos” tábla a temetőkre, a temetői dolgozók is szabadok, mi is úgy rendelkezünk, ahogy akarunk, ezért több az egyházi temetés. Vajon tudjuk-e értékelni, hogy a feltámadás reménységében, imádsággal, lelki

vigaszt nyújtó énekekkel és az Úr békességét elnyerve búcsúzzhatunk el szeretteinktől, amikor földi útjuk véget ér? S tudjuk-e, miről lehetünk biznysosak abban, hogy Isten örök országába jutunk?

● SzB

Közel egy esztendővel ez-
előtt, 2011. június 26-án bú-
csúztak el az Evangélikus
Külmisziói Egyesület tagjai
dr. Szigeti Imrétől, a Páz-
mány Péter Katolikus Egye-
tem német tanszékének ta-
nárától és családjától. Indiába
indultak, hogy Tamil Nadu
tartományban telepedjenek le
néhány évre.

Imre a Kodaikanal melletti Delfin csúcs orrán

Vigyázó szemünk Kodaikanalon

Imre a Kodaikanali Nemzetközi Isko-
lában vállalt német nyelvtanári szol-
gálatot. Nem volt teljesen ismeretlen
előttük ez a feladat, hiszen korábban már
két magyar házaspár is dolgozott ott kint.
(Mesterházy Balázs és Andrea, valamint
Jó András és Angelika). Zita, Imre fele-
sége már több ízben is küldött híradást
arról, hogyan sikerült beilleszkedniük a
missziói iskola életébe, most arról írt,
milyen nehézségekkel küzdenek kint
szolgáló testvéreink, s mennyire rászorul-
nak hordozó imádságunkra.

Az iskola sok változáson – mondhatnám
„viharon” – ment keresztül a magyarok
ittléte óta. Egy évvel Mesterházy
Balázsék hazatérése után elindult a
lejtőn, mind gazdasági, mind akadémiai
szinten, amit végül az elmúlt pár év
nehéz munkájával sikerült visszafordí-
tani. Akadémiailag pedig szintén elvesz-
tette vezető posztját: Indiában az első

számú nemzetközi iskolaként tartották
számom, ma pedig különböző oktatási
reformokkal próbálja a jelenlegi vezetés
ezt visszaszerezni. Sajnos az elmúlt évek-
ben a végzős diákok nem túl jól teljesítet-
tek a nemzetközi érettségi vizsgán.
Próbálják az okokat és a megoldásokat is
keresni, reméljük, sikerrel. Az elmúlt
héten folyt az alsó tagozat programjának
akkreditációja. A két látogató örömmel
szemléltette, milyen magas szintű oktatás
folyik az iskolában, milyen ügyesek a
gyerekek. Az egyikük megkérdezte a
szülőkkel folytatott beszélgetés közben,
hogyan lehet, hogy a világtól távol, ezen a
különleges, elszigetelt helyen egy keresz-
tyén iskola fenn tudott maradni? Nekem
erről rögtön az a klasszikus kérdés jutott
eszembe: Az egyház hogyan maradhatott
fenn kétezer év alatt, hiszen bűnös
emberekből áll, akiknek a tevékenységét
szemlélve bizony gyakran elsomoro-
dunk. De hát az egyházban ott van Isten
Szentlelke, és hiszem, hogy a százátíz
évvel ezelőtt jó szándékkal, tudással és
nem kis anyagi áldozattal alapított misszi-
ói iskola mögött is ott áll az Úristen, aki
azért vezet ide embereket, hogy ezt a kis

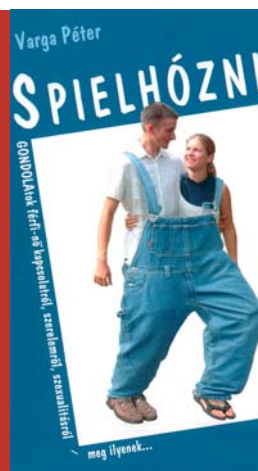
végvárat ne hagyja veszni. Az itt élő
közösség az iskola erőssége, s a hegytetőn
lévő összefaragtság csak erősíti ezt a
testvéri szemléletet. Diákok és tanárok
hívó, imádkozó közössége tartja össze az
iskolát a mindennapi nehézségekkel való
küzdésben.

Van egy bibliaolvasó imakörünk is,
amire hetente egyszer járunk, ennek ere-
jét gyakran megéltük az iskolában
felmerülő problémák megoldásában.
Ezúton kérem az otthoni testvéreket is,
hogy imádkozzanak az iskolában folyó
szolgálatért, hogy az ide járó diákok meg-
tapasztalhassák Isten szeretetét, az isko-
la vezetősége pedig bölcsen tudjon dön-
teni az elkövetkező szükséges változá-
sokról.

Hálát adunk Istennek, hogy jó
egészségben megőrzött bennünket és
otthoni szereteteinket is, kérjük, hogy
továbbra is segítsen és erősítsen meg a
szolgálatban! „Bizony, tőle, általa és érte van
minden: övé a dicsőség mindörökké.” (Róm
11,36) Ezzel az igével köszöntjük a
testvéreket szeretettel:

- SZIGETI ZITA, IMRE ÉS A GYEREKEK:
NÁTÁN, ZARÁND ÉS KINGA

Gondolatok a férfi-nő kapcsolatról, szerelemről, szexualitásról – meg ilyenek...

Kedves nyíltsággal, kertelés és ködösítés nélkül járja körül Varga Péter *Spielhözni* című könyve a fiatalok (és idősebbek?) párkereséssel, -választással, a férfi-nő kapcsolattal, házassággal összefüggő kérdéseit. Egy már nem fiatal, de friss házaspártól kiindulva, barátnőmön keresztül jutott el hozzám nemrégiben a könyv. Én sem tudtam letenni, pedig már másfél évtizede túl vagyunk férjemmel ezeken a problémákon. Én mindenképpen szeretném gyerekeim kezébe adni, amikor majd kezdenek érdeklődni a másik nem iránt. Varga Péter a katolikus Regnum Marianum közösségben, 1972-ben tartott először előadást minderről, akkor kapta ez az alkalom a *spielhözni* fedőnevet. A könyvben lévő gondolatok láthatóan az évtizedek folyamán forrottak ki, mégsem veszítettek aktualitásukból, emellett mentesek minden felekezeti elfogultságtól vagy válásoskodástól. Jó szívvel ajánlom a könyvet a kérdésekkel küzdő fiataloknak és a jövő családjai felé érzett egészséges aggodalommal bíró felnőtteknek is.

EKJ: *Hogyan tudja Ön szerint mai világunkban tisztán megélni egy fiatal a másik nemmel való kapcsolatát, ha nem segíti ebben egy szilárd istenhitt?*

Varga Péter: Sehogy. De még egy szilárd istenhittel rendelkező sem könnyen. Igaz, ha valaki szívből tud hinni és bízni a bennünket szerető Istenben,

annak olyan támasza van az életben, ami sokaknak hiányzik. De ha valaki szilárdan hisz egy minket állandóan büntetéssel fenyegető „rendőr-Istenben”, annak ez a hit inkább nehezíti a normális párkapcsolat kialakítását. Szó nincs arról, hogy az Úr felemelt farkósbottal lesné, mikor mit huncutkodunk, hogy aztán jól fejbe vágjon. Az embernek nem jó, ha parázna. Ha a szó betűit egy kicsit átrendezzük, egy érdekes jelentés bukkan elő: párzana. Vagyis az illető nem szeretni vágyik, hanem csak üzekedni van kedve. Ilyenkor nem állati módon éli a szexua-

litást, hanem embertelenné teszi. Az ember ugyanis test és lélek egysége, és nagyon nem jó (az embernek), ha leválasztja a testét embersége egészéről, márpedig a csupán ösztöntevékenységkor éppen ezt teszi.

Az igazi, emberi szexualitás azt jelenti – szerintem legalábbis –, hogy a testemmel kifejezem azt, ami a lelkemben megvan: vagyis azt mutatom a testi gesztusaimmal, hogy mennyire tartozom hozzád, mennyire köteleztem el magam melletted. Más szóval ez azt jelenti, a testemmel azt fejezem ki, mennyire szeretlek. És ez egészen más, mint amikor csak azt mutatom, mennyire kívánlak.

Sok fiatalnak az első csók csak egy „kötelező tornagyakorlat”, azt művelik, amit adott helyzetben mások is „szoktak”. Így aztán semmi öröm nincs benne. Pedig ha akkor jutna el két egymást szerető ember az első csókiig, amikor már a szívük szalad a szájukra, és azért forrnak össze ajkaik, akár életre szóló élményhez juthatnának. Ezt kívánom, szeretettel!

• ERDÉSZNÉ KÁRPÁTI JUDIT

Varga Péter: Spielhözni, 2010 (4. kiadás)

A szerző magánkiadása.

Megrendelhető a

www.spielhozni.hu honlapon, 2500 Ft + postaköltség áron.

Imádság

Ordass Lajos a félreállítás éveiben

D. Ordass Lajos püspök életének hitvallása

Perében 1948. október 1-jén hirdettek ítéletet. A totális diktatúra kora volt ez, amely már csak az idős nemzedék emlékeiben él mint a zsigerekben máig megőrződött félelem korszaka. A bíróságok nem dönthettek szabadon. Az eljárások koholt vádak alapján lefolytatott perek voltak, az elítéltek pedig a diktatúra védtelen áldozatai. Ezt tudva

Ordass püspök lélekben felkészült arra, hogy az ellene hozott ítélet akár halálos is lehet. Ezt – önéletrajzi írása szerint – csöndes lélekkel várta: „Bibliámmal foglalkozva Istennél kerestem alkalmat a számadásra. Elkészültem a halálos ítélet kimondásának a lehetőségére. Isten valami érthetetlen nagy békességgel árasztotta el lelkemet. Eljutottam közben arra a döntésre is, hogy a halálbüntetés kimondása esetén kegyelemért nem folyamodom. [...] **Boldog azon voltam, hogy igen nyugodt volt a lelkiismeretem**”.

A bíróság ítélethirdetése előtt az utolsó szó jogán ugyanerről a belső békességről beszélt: „Ez az eljárás öt hét óta folyik ellenem. Ezalatt bőségesen volt időm és alkalmam arra, hogy magamba nézzek, és fölvessem önmagam előtt a kérdést: vajon vétkeztem-e valamilyen, mulasztást követtem-e el, és vádol-e a

lelkiismeretem valamivel? Az önvizsgálatnak ezeket a kérdéseit imádságomban Istennek is elmondtam. Istentől e kérdéseimre abban a mérhetetlen lelki békességben kaptam meg a választ, amely békesség az utolsó öt hét alatt szüntelenül eltöltött. [...] Életem eddigi folyamán Isten olyan fokú lelki békességgel sohasem ajándékozott meg, mint éppen az utolsó öt hét napjaiban. Pedig ezek valóban alkalmasak lettek volna arra, hogy minden eddigi békességemet fölborítsák.” Majd így fordult az ítélethozatalra visszavonuló bíróihoz: „Lehet, hogy mérlegelésük után engem bűnösnek fognak nyilvánítani, és ezért büntetést szabnak ki majd rám. **Ha ez következik be, azt is alázatos szívvel és csöndesen elfogadom.** Elítéltet-

Jézus szenvedésének és halálának történetét medítálta végig Ordass Lajos püspök egyik könyvében. A keresztfá tövében ott tudta önmagát is. Onnan nézett fel Urára, akiről vallja, hogy földi életének tartalma és értelme az volt, hogy szeretetből szenvedjen és meghaljon az emberért. Jézus szenvedése pedig saját életének legsúlyosabb rejtélyére is rávilágít, ezért imádságában így tekint fel a keresztfán szenvedőre: „**Megengedted, hogy én is a szenvedésben ismerjem föl saját életem értelmét.** [...] Életem értelme az lett, hogy Érted és Veled szenvedhettem. Úgy lehet: az emberek életem csődjének és gyalázatának tekintik a rajtam esetteket. Én áldalak, URAM, hogy keresztfád tövébe állítottál. Most már tudom: ezért kellett élnem.”

A fenti hitvallást Ordass püspök akkor írta, amikor a börtön évei után hallgatásra volt ítélve. Mindennek nehéz terhe azonban megbékéléssé szelídült benne a keresztfá tövében. A börtönt, majd félreállítását Jézussal és Jézusért vállalt szenvedésnek ismerte fel.

Töviskorona

D. Ordass Lajos emlékének (1948)

Elmondtad egyszer megihletten,
– ó, hogyne volna feledhetetlen! –
hogyan sebez a töviskorona.

Befelé szűrő, nagy tövisektül
piros vér cseppje érettünk perdül
alá a Krisztus tiszta homlokán.

De kifelé is zord tövis mered,
hogy annak ártson, azt sebezze meg,
ki szent fejét magához öleli.

Így mondtad akkor. Te szenvedsz mostan
elítélten és meggyaláztatottan...
Ó, az a szűrő töviskorona!

Nagyon szeretted. Forrón ölelted.
Nem féltél, hogy a te véred serked.
És most... sebez a töviskorona.

Túrmezei Erzsébet

a keresztfa tövében

sem ténye olyan lesz számomra, mint a fátyol, amely eltakarja előlem Isten akaratát, s érthetlenné teszi azt. De Istenemtől zúgolódás nélkül elfogadom, mert azt az egyet jól tudom, hogy még elítélte esetem esetén is csak az ő áldott akarata történhet meg velem.”

Fő büntetésként kétévi fegyházra ítélték. Kiszabadulása előtt értesült arról, hogy egyházunk külön fegyelmi bírósága az 1950. április 17-én tartott tárgyalásán püspöki hivatalától való elmozdításra ítélte. Ez a végzés jobban fáj, mint az államhatalom igazságtalan ítélete, hiszen egyháznak bírósága ítélte el, és a további egyházi szolgáltatól fosztotta meg. Nem tudhatta, kik ítélték el, és mivel bírhatták őket rá arra, hogy ezt a döntést meghozzák. Ismét csak fölfelé nézhetett: „Emberekre tekintő bizalmamat ez az ítélet alaposan, szinte maradéktalanul szétzúzta. Hogy mit jelent az Istenre építő, bízó hit, azt ezekben a napokban tapasztaltam meg és láttam meg csodálkozástól kitáguló szemekkel. Egyedül Isten volt az, aki dédelgetett és védelmező kegyelmével megőrizte értelmem épségét.”

Kérdésére választ akkor kapott, amikor 1956. október 6-án állami részről megtörtént a rehabilitálása, majd november 1-jén másodszor is átvehette

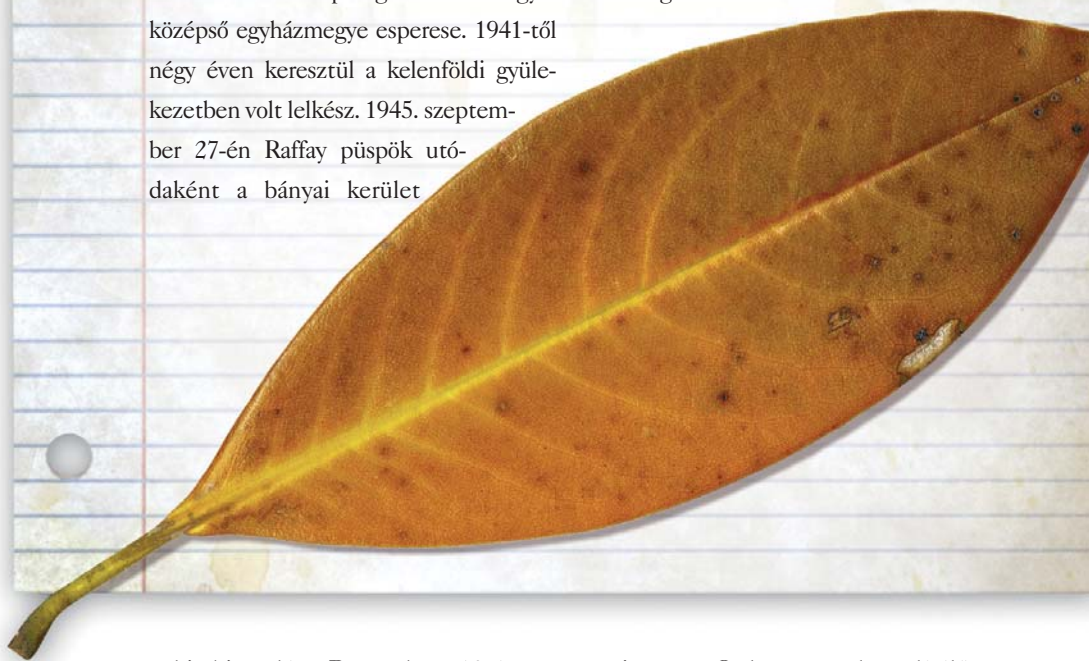
D. Ordass Lajos püspök életrajza

Ordass Lajos (az 1944. évi névmarogytörvény alapján Wolf Lajos) 1901. február 6-án született a bácskai Torzsán, hatgyermekes kántortanító családban ötödik gyermekeként. A bonyhádi evangélikus gimnáziumban érettségizett, majd teológiai tanulmányainak elvégzése után Raffay Sándor püspök 1924-ben szentelte lelkésszé. Hartán, Mezőberényben, Budapesten a Deák téren és Soltvadkerten volt segédlelkész, ezt követően 1927–28-ban a svédországi Lundban és Uppsalában folytatott tanulmányokat. 1929. és 1930. között honvédségi lelkész Debrecenben és Budapesten, majd kerületi missziói lelkész. 1931-től tíz éven keresztül a ceglédi gyülekezet lelkésze, 1937-től kezdve pedig a Pest megyei középső egyházmegye esperese. 1941-től négy éven keresztül a kelenföldi gyülekezetben volt lelkész. 1945. szeptember 27-én Raffay püspök utódként a bányai kerület

püspökévé választották. 1948. szeptember 8-án koholt vádak alapján koncepcióper indult ellene, s kétévi fegyházban letöltendő büntetésre ítélték. 1950. május 30-án szabadult, s csaknem hat és fél esztendőig hallgatásra ítélve, visszavonulva, csendesen dolgozva élt. 1956. október 5-én és 8-án a Magyar Népköztársaság Legfelső Bírósága és az Evangélikus Egyetemes Egyház Törvényszéke megállapította a bűncselekmény hiányát, az ítéletet törvénysértőnek nyilvánította, és hatályon kívül helyezte. 1956. október 31-én visszatért püspöki székébe, de 1958. június 18-án törvénytelen módon tiszteből ismét eltávolították, s 1978. augusztus 14-én bekövetkezett haláláig ismét némaságra kárhoztatták.

püspöki hivatalát. December 13-án országos lelkészértekezlet volt a Deák téri gyülekezeti teremben, amelyen e cikk írója teológusként vehetett részt. Felejthetetlen emlék maradt, ahogyan Scholz László lelkész bűnbánattal tekin-

tett vissza az Ordass püspököt elítélő különbírósági ülésre: „Ez a nap is bizonyosság mellett, hogy nem tudtuk vállalni a keresztet. [...] Mindössze annyi telt tőlünk, hogy nyolcan – lelkészek és világiak – üres lapokkal

élő víz XX. századi hitvallóink

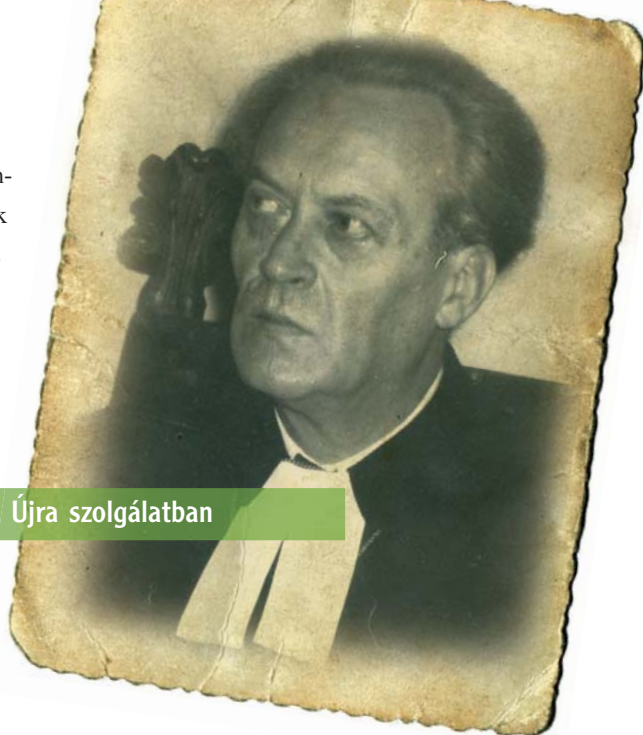
szavaztunk. Ennyi volt a tiltakozásunk. Mondhatatlan nagy fenyegetések lebegtek felettünk. Arról volt szó, hogy a letartóztatottnak életükbe kerül a mi felmentő végzésünk, s nekünk is ki tudja, mibe! Nem mertük vállalni. Emberileg nagyon érthető, de nem az ige mértékén mérve.” Majd a mellette ülő püspök felé fordult: Elhatároztam, hogy a legelső alkalommal, amikor ezt megtehetem, Ordass püspöktől nyilvánosan bocsánatot kérek...

Azt újabb püspöki szolgálat alig több mint másfél évig tartott. A korlátlan diktatúra ismét félreállította egyházi segédlettel is. 1957 májusában még részt vehetett az ausztriai Salzerbadban az Evangélikus Világszövetség tanulmányi konferenciáján. A konferencia eszmecsereiben Ordass püspök a keresztyén reménységről tartott előadásához az alábbiakat fűzte hozzá: „Gyülekezeteim meglátogatásakor szoktam

mondani, és itt is elmondom: Az életemben sok boldog, verőfényes nap is volt, de ha választanom kellene, hogy egyoldalúan csak a ragyogó vagy sötét emlékeket tartatom meg – egy pillanatilag sem

Ujra szolgálatban
ségem, hogy melyiket válasszam. **Szívesen hagynám el a napfényeseket és ragaszkodnám két kézzel a nemszeretem napokhoz, amelyekre Isten egészen közel jött hozzám a kereszt alatt, és az ő felejthetetlen örök reménységét a szívembe írta.”**

Ordass Lajos püspök jog szerint harminchárom éven keresztül viselte a

püspöki tisztet, amelyből csupán öt esztendő tölthetett tényleges püspöki szolgálatban. De élete minden helyzetében ott állt a keresztfátövében, *Türmezei Erzsébet* verse szerint töviskoronás Urát átölelve.

• ZÁSZKALICZKY PÉTER

Ordass Lajos írásai

Útravaló (áhitatok minden napra)

Nem tudok imádkozni

Vádirat

Jó hír a szenvedőknek (igehirdetések 1956–57.)

Akikkel az Úton találkoztam

Gondolatok a Filemon levél olvasása közben

Fordítások:

G. Bo: Hitből élünk

E. Lyngar: A fáklya (ifjúsági áhitatos könyv)

Könyvek Ordass Lajos életéről:

Terray László: Nem tehetett mást

Boleratzky Lóránd: Aki mindvégig állhatatos maradt

Kaphatóak a Deák téri Huszár Gál könyvesboltban és megrendelhetők az Ordass Lajos Alapítványnál is (1171 Bp., Lenkeház u. 7.).

Az alapítvány honlapja: www.ordass.hu

Ordass

Kemény fából faragták? – Szív s kedély
Baráti körben hányszor kivirágzott! –
Konokul hallgatott? – Verssel fölér
Egy zárt ajak, ha őriz igazságot. –

Magának ártott, mást veszélybe vitt,
Hajthatatlan volt és korszerűtlen? –
Hordozta kivertek gyötrelmeit
S erőszak közt nem járt-kelt lelkesülten!

Szólt, tett időben s keresztjét fölvette
Nem várva, majd más szól, tesz ő helyette,
Hú pásztor baj elől nem menekül...

Azóta a kort már megítélték,
Merjük már írni: hamis volt a mérték.
Ő akkor merte, hitből, egyedül.

Scholz László, 1987.

Szentlélektől vezetett humánpolitikával

Alábbiakban a „Hogyan tovább, egyház?” cikksorozat legkényesebb és ezért legnehezebb kérdésének elemzése következik. Hetek, hónapok óta foglalkoztat az, amit az „átkosban” és a világi szférában személyzeti, ma pedig humánpolitikának neveznek.

Minden korban, de manapság különösen a dolgozók, munkatársak minősítése a hatékony irányítás egyik eszköze. Az egyházban szolgálókkal, lelkészekkel és nem lelkészekkel kapcsolatos alkalmassági, hozzáállási, képességbeli stb. kérdésekről és felettük a kontroll gyakorlásáról nem sokat hallunk, beszélünk. Akikkel erről beszéltem, általában azt mondták, hogy ezzel a témával könnyen lehet haragosokat

szerezni. Ez nem céloom, de nem is szeretnék meghátrálni mindezek megvizsgálása előtt!

Kérdések kérdése

Hogy lehet alkalmasságról, irányításról és hasonlókról beszélni Isten szőlőskertjében akkor, amikor a Biblia ide vonatkozó szerzői a Lélek indítatására arról szólnak, hogy mindenki alkalmatlan, és nem lehet a lelki munkának más vezetője, elemzője és kiértékelője csak a Szentlélek Isten? Igen, alkalmatlanok, sőt méltatlanok vagyunk a szolgálatra. Ezt látta meg Pál apostol is, amikor saját magáról szól. Ugyanakkor arról is beszél az emberi történelem legnagyobb miszcionáriusa, hogy Isten őt is használni tudja. Valóban, Isten e világ szemében esetlenekre, erőtlenekekre, alkalmatlanokra bízta az „igehirdetés bolondságát”.

Ez tehát annyit jelent, hogy lám, nincs alkalmas ember az egyházi szolgálatban, csak alkalmatlan? Főleg olyan nincs, aki nem oda való?

Van vagy nincs, és ha van, milyen?

Már az Ószövetség is arról szól, hogy Isten lát egyszerre prófétai szolgálatot és hamis prófétai ténykedést. Sőt egyes embereknek megadja azt a képességet, hogy megítéljék és leleplezzék, melyik az igaz próféta és melyik a

hamis. Jézus pedig egészen konkrét: „Gyümölcszeikről ismeritek meg őket”. Ez pedig nem megy a gyümölcsfa egy kilométeres távolságból való vizsgálatával, hanem oda kell menni, közelről megnézni, és megállapítani, hogy van-e egyáltalán rajta gyümölcs, ha pedig van, akkor az jó-e vagy rossz. Ez nem mond ellent annak, hogy Isten szemében mindenki alkalmatlan, mert önmagunkban valóban semmire sem vagyunk alkalmasak, akárcsak a szőlővessző magában. De ha valaki az Igazi Szőlőtől van, azaz Jézusba van beoltva, akkor azt Ő teheti és teszi alkalmassá.

Az egyházban szolgálatot vállalók és végzők tekintetében tehát az első szűrő ez: Jézus Krisztus életed Ura-e? Aki emiatt az első minőségellenőrzés miatt akadékoskodna (pl. az érintett így szól: Ehhez senkinek semmi köze, ez az én magánügyem, ki hatalmazhat fel valakit a minősítésre stb.), arra fel-

Az egyetemen megszerzhető ismereteken kívül az alacsonyabb szintűek is nagyon fontosak az egyházban.

szeretettel olyan szolgálati helyre irányítja, ahol a benne lévő lelki ajándékot tudja kamatoztatni.

Nem az ismeret tesz alkalmassá, de ismeret nélkül nem megy

„Azért vezeti ezt a gyülekezetet, mert elvégezte a teológiát, és lelkész lett belőle” – hallottam valakitől, amikor lelkészéről beszélt. Hadd mondjam azt, hogy önmagában ez nem elég. Sem a gyülekezetvezetéshez, sem a lelkészi szolgálat egyéb területeihez. Hallottam már olyanról, akit a püspök nem szentelt fel a Hittudományi Egyetem elvégzése után, mert egyelőre kirívóan alkalmatlan volt a lelkészi szolgálatra.

Ugyanakkor valamilyen szintű ismeret elengedhetetlen az evangélium hirdetéséhez. Elnézést kérek a valamilyen szintű kifejezésért, de ezzel azt szerettem volna jelezni, hogy az egyetemen megszerzhető ismereteken kívül az alacsonyabb szintűek is nagyon fontosak az egyházban. Egy kis felekezet nagyon kedves és szimpatikus gyülekezetében voltam egyszer, ahol „vének” hirdetik az evangéliumot. Csodálatosan szólt az ének, fantasztikus volt a közösség, szívből jövőek az imádságok, mégis a teljesen képzetlen laikus igehirdető a választott igeszakaszt arra futtatta ki, amiről az nem szólt. Látszott, hogy nem érti

hívnám az illetékesek, vagyis az erre elhívottak figyelmét – de csak akkor, ha valóban elhívottak és nem csak kinevezettek –, hogy talán javasolják az illetőnek az egyházi lelki szolgálat abbahagyását.

Nem minden hívő alkalmas

A lelki ajándékok sokféleségéről konkrétan és általánosságban is sok helyen olvashatunk a Bibliában. Józsué arra hivatott el, hogy Izrael népét vezesse, Ráháb pedig, hogy a kémeket megmentse. Ilyen az Isten munkamegosztása két olyan ember életében,

akik egyaránt hisznek Benne. Nem az a fontos, hogy minden hívő ember igehirdető legyen, hanem az, hogy mindenki számot adjon a benne lévő reménységről, ha megkérdezik, és akit pedig Isten személyesen elhív, és erendően vagy menet közben képességeket is ad neki, kisebb vagy nagyobb közösségek előtt hirdesse az evangéliumot. Ha valaki Jézus követésében elkötelezett, de mégis a helyén, mert esetleg nem tud beszélni vagy megszerkeszteni egy igehirdetést, esetleg gyülekezetet vezetni stb., annak legyen „embere”, aki nagy

az összefüggéseket az igében. Lehet, hogy nem kizárólag a Hittudományi Egyetem diplomája hiányzott, hanem egy kis utánaolvasással, önképzéssel sem mondott volna marhaságokat. Csak a pillanatnyi ihletettségre támaszkodni, és arra alapozni az igehirdetést megengedhetetlen.

Meg kell vizsgálni!

Magyarországi Evangélikus Egyházunk gyülekezeteiben az évtized elejére kritikus szintet ért el a fogyás. Erről korábban e cikksorozatban már szóltam. Most arról kell szólnom, hogy van-e összefüggés a gyülekezet- és egyházelhagyás, valamint az alkalmatlan, a lelki szolgálatra nem való lelkészek, felügyelők, presbiterek, hitoktatók, bibliakör-vezetők valószínűleg nem kis száma között. Persze ami a számukat illeti, nem mondhatunk semmit. Még akkor sem, ha jó néhány évvel ezelőtt az egyik akkori egyházi vezető, miután egy teljes kerületet végiglátogatott, magánbeszélgetésben **úgy nyilatkozott, hogy a lelkészek 60%-a alkalmatlan a gyülekezeti szolgálatra.** Lehet, hogy ha a nem lelkészi tisztségviselőket is ilyen kritikus szemmel vizsgálta volna, náluk még nagyobb arányban talált volna alkalmatlant?

Magam sem gondolom, hogy ilyen arányú tisztogatásra lenne szükség, de hogy a lelkészi és nem lelkészi szolgálat valamiféle differenciált minősítésére igen, az bizonyos. Differenciált vizs-

gálódásról szólok, mert egészen más, ha egy fogyó kis faluban fogy a gyülekezet, mint ha egy olyan városban, ahol korábban erős evangélikus közösség volt, és a lakosság egyébként a betelepülések miatt nő. Főleg, ha az illető szolgált – többnyire lelkészek esetében mutatható ki – korábbi gyülekezetéből, esetleg gyülekezeteiből is úgy jött el, hogy utódjának újra kellett építenie a közösséget, ha egyáltalán tudta.

A hívek elfordulása az egyháztól, gyülekezettől sok ok miatt következhet be. Nekünk azonban elsősorban azt kell vizsgálnunk, ami rajtunk is múlik. Meggyőződésem, hogy ez viszont nem halasztható, és püspököknek, espereseknek, esetleg egy ebből a célból felálló, nem lelkészekből is álló testületnek vizsgálnia kell. Ha a lelkészek teológiai ismereteinek időszakos felfrissítésére figyelmet szeretne fordítani az egyház – ahogy hallom –, akkor az alkalmasság felülvizsgálatára is szükség van!

Amikor a kevesebb több

Az egyházi szolgálatok esetében a hit és a kényszer egymással antagonisták. Márpedig egyházunkban nem kevés az olyan presbiter, felügyelő stb., aki azért lett tisztségviselő, mert más

lelkésztől hallottam az ilyenekre vonatkozó jellemzést: Kapálni nem tudok, koldulni szégyellek. Az egyházi vezetés is kényszereket érez: Kit küldjek az alkalmatlan helyére, de nincs más, jobb, mint ha senkivel nem töltenénk be a megüresedett helyet; láthatóan nem hiteles, megbotránkoztató életet él, de a lehetőségeim – mint püspököknek, esperesnek – korlátozottak, ráadásul a gyülekezeti autonómia sok mindent felülír; mással a családja, a gyerekei miatt kell valamit csinálni, kreálunk neki egy tisztséget...”

A hit útja pedig az, hogy *bízom az Úrban*, aki a megharcolt, „kiimádkozott”, de szükséges lépés megtétele után elküldött (csak így-úgy tevékenykedő, de nem szolgált) helyettesítéséről gondoskodik. Abban az Úrban, aki a hitből megtett lépést megáldja. Így lehet, hogy számában kevesebb szolgált lesz az egyházban, de a hívek fogyása megáll, esetleg növekedés kezdődik. A Szentlélektől vezetett humánpolitikát ugyanis áthatja a hit. Ez ugyan teljesen logikátlan és emberileg kockázatos, de a hit útja mindig ilyen.

Készülve a reformáció 500. évfordulójára, mi, evangélikusok csak

nem vállalta,

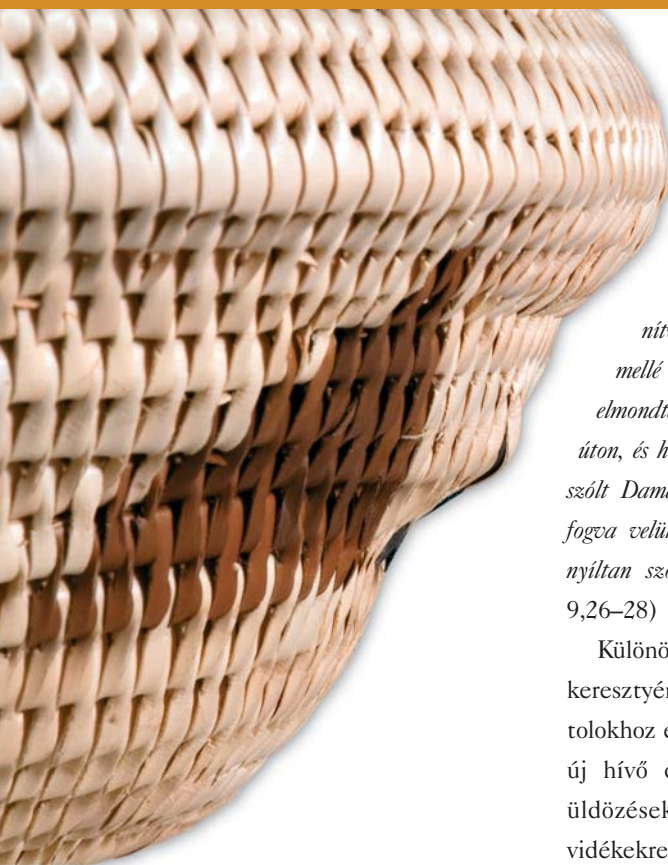
mert rábeszéltek, de semmilyen elhivatottságot a szolgálatra nem érzett. Lelkészek között inkább az a jellemző, hogy elfásultak, belefáradtak, rutinból csinálják, mert nincs hova menniük. Egy

tudjuk ezt. Vagy legalábbis kellene tudnunk eleink példáján tájékozódva.

• GARÁDI PÉTER

Egy hálózati kulcs-szereplő portréja 2.

A szerző magazinunk előző számában elindított sorozatában Barnabás kapcsolatrendszerében betöltött szerepeit tanulmányozza. Egy újabb jellemvonását vázolja fel az alábbi részben.

Úgy menekült meg, hogy a tanítványok éjjel egy kosárban leengedték a városfalon.

„Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembé, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány. Barnabás azonban maga mellé vette, elkvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, és hogy beszélt vele, és milyen nyíltan szólt Damaszkuszban Jézus nevében. Ettől fogva velük együtt járt-kelt Jeruzsálemben, nyíltan szólt az Úr nevében.” (ApCsel 9,26–28)

Különös hálózatot alkottak az első keresztyének. Jeruzsálemben az apostolokhoz egyetlen nap során háromezer új hívő csatlakozott. Már a legelső üldözések miatt a hirdetők messi vidékekre szóródtak szét, és a különböző helyeken újabb és újabb közösségek alakultak. Alig egy-két év telt el Jézus megfeszítése, feltámadása és mennybemenetele óta, de már keresztyén kö-

A közbenjáró

zösségeket találunk Gázában és Samáriában, Cézáreában és Galileában, sőt Damaszkuszban is. Úgy tűnik, hogy bárkit – nemre, bőrszínre, nyelvre és társadalmi helyzetre való tekintet nélkül –, aki megbánta bűneit és elfogadta az új hit alapjait, szívesen fogadtak be a házi közösségekbe.

Mint a fejezet elején olvastuk, Saul is teljesítette ezeket a követelményeket. **Éppen Damaszkuszba tartott, hogy összeszedje és megköltözve Jeruzsálembé hurcolja az „Úr útjának híveit”, amikor mennyei fény villanása állította meg.** Ekkor rádöbbent, hogy addig teljes mértékben tévúton járt. A keresztyének üldözésével azt a Jézust üldözte, aki a próféták által megígért Krisztus, azaz a Messiás volt. Saul, a későbbi Pál apostol nagyon művelt zsidó ember volt, jól ismerte az ószövetségi írásokat, és őszintén hitte, hogy azzal szolgálja igazán Istent, ha az új hithez csatlakozókat börtönbe veteti. Saul a damaszkuszi úton mindent megbánt, és elhatározta, hogy ezentúl minden erejével azon lesz, hogy ő is hirdesse az örömhírt, és minél több embert meggyőzzön arról, hogy a Názáreti Jézus a Krisztus, aki meg tudja változtatni az emberek gondolkodásmódját, és értelmet tud adni az életüknek. Tette ezt annak ellenére, hogy

tisztában volt a reá váró üldözésekkel és szenvedésekkel. A pálfordulás után az új hit bátor hirdetője lett Damaszkuszban, ezért a helyi zsidók merényletet terveztek ellene. Úgy menekült meg, hogy a tanítványok – Az apostolok cselekedetei gyakran így nevezi az első keresztyéneket – éjjel egy kosárban leengedték a városfalon. Ezután ment el Jeruzsálembe, és próbált csatlakozni az apostolokhoz.

Saul tisztában volt azzal, hogy a személyes elhivatottsága ellenére nem dolgozhat az alapító apostoloktól függetlenül, és minden igyekezetével azon volt, hogy kapcsolatba kerülhessen a mozgalom vezetőivel. Szomorúan tapasztalta, hogy az ő múltjával ez szinte lehetetlen. Saul nem volt az a „bárki”, akit szívesen fogadtak volna az új közösségbe. „Mindenki félt tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány.” Tehát mégsem volt könnyű csatlakozni az első keresztyének hálózatához. A kommunikációs technika fejletlensége sok hátrányt

jelentett, de voltak előnyei is. Az emberek még ismerték egymást egy-egy közösségen belül, és így általában meg tudták akadályozni, hogy nemkívánatos emberek beszivárognak a soraikba. Érdekes megfigyelni, hogy az apostolok nem kaptak semmilyen látomás formájában kinyilatkoztatást arról, hogy Saul valóban teljesen megváltozott, és komoly segítségükké válhatna, ha befogadnák őt.

A hálózat damaszkuszi és jeruzsálemi részei között nem volt kapcsolat. Barnabás, aki úgy tűnik, hogy mindkét közösségben otthonosan mozgott, vállalta fel az összekötő szerepét. Amikor „maga mellé vette” és „elvitte az apostolokhoz” Sault, nagyon sokat kockáztatott. Mi lesz, ha befogadják az alapító atyák, és később kiderül, hogy őt is csúnyán félrevezették? Mi lesz, ha ellenfelet ajánl az apostolok bizalmába, hogy fognak neki hinni később, ha kiderül, hogy tévedett Saullal kapcsolatban? A Vigasztalás fia azonban nem

tétovázott, elvitte őt az apostolokhoz, elmondta nekik, hogy mi történt vele Damaszkuszban, és milyen változáson ment keresztül. Barnabás szavára bizalmukba fogadták Sault az apostolok. Ez az esemény nélkülözhetetlen lépés volt ahhoz, hogy néhány évvel később megkezdhesse hatalmas missziós útjait, és Pál apostol néven bevonulhasson a világtörténelembe.

A mai hálózatok is sok esetben szétszakadozott részekből állnak, ezek összekapcsolására olyan hiteles emberekre van szükség, mint Barnabás. Magunknak is fel kell tenni két kérdést: Felvállaljuk-e szükség esetén a bizalomépítő szerepét; és hitelesek vagyunk-e erre a nehéz feladatra?

• TÖMKÁ JÁNOS

Forrás: Tomka János és Bógel György: Vezetés egykor és most – A Biblia és a menedzsment, Nemzeti Tankönyvkiadó Zrt., 2011

Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz)

„Legyen derekatok felővezve, és lámpásokat meggyújtva.” (Lk 12,35)

A Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) több mint százötven éves felekezeti szövetség, melyben Krisztus-hívó személyek, gyülekezetek és szervezetek fognak össze. Tagja az Európai Evangéliumi Aliansznak és több mint száz országban van testvér-szervezete a Világ Evangéliumi Alianszban.

www.aliansz.hu

A Balaton-NET evangéliumi találkozó idén hatodszor, az Aliansz támogatásával valósult meg Balatonszemesen

A mozgalom Angliából indult el a XIX. század közepén. Az Evangéliumi Világszövetség 1846-ban alakult meg Londonban. Tagjai elsősorban az evangéliumi hitvalló egyházak és közösségek soraiból kerültek ki, akik azonosulni tudtak a reformáció sarkalatos igazságaival a Szentírás isteni ihlettségéről és tekintélyéről, az emberi természet romlottságáról és Krisztus általi megváltásáról, az egyedül hit által való megigazulásról.

Az felekezeti határokon átívelő egység-törekvés Magyarországon is követőkre talált. 1936-ban az addig laza szer-

veződésű mozgalmat Magyar Evangéliumi Szövetség néven egyesületté szervezték. Alapítói között olyan közismert személyek neve is szerepel, mint *dr. Ravasz László* református püspök és *dr. Raffay Sándor* evangélikus püspök. Az ötvenes évek totalitárius rendszerű állama föloszlatta.

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa (MEÖT) hatvan évvel ezelőtt – kezdetben más név alatt – valójában az Alianszból nőtt ki 1943-ban. Ettől kezdve a tageszélyházak testületileg próbálták szervezettebb formában megélni egység-törekvésüket. **Az Aliansz vi-**

szont továbbra is igyekezett a különböző egyházakhoz tartozó hitvalló keresztyének önkéntes missziós társulása és imamozgalma maradni. Kezdetben a két szervezet szorosan együttműködött, később azonban történelmi és egyházpolitikai okok miatt egymástól függetlenül folytatta tevékenységét.

A 1991-ben újjáalakult Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) az év első teljes hetében megtartott Aliansz imahét megszervezését vállalta föl. 2001-től lendületet kapott a szövetség élete. Számptalan új missziós kezdeményezéssel gazdagította – az elmúlt években is – a

hazai felekezeti mozgalmat. Hálózatain keresztül az élet legkülönbözőbb területein van jelen és szolgál: *életprogram* (tanítvánnyá lenni – tanítvánnyá tenni), *Balaton-NET* (nyári nemzetközi és felekezeti missziós hitmélítő program), *család* (pl. a házasság hete), *evangelizálás*, *gyermekszolgálat*, *gyülekezetplántálás*, *hitvédelem*, *ifjúság*, *imádság*, *külmisszió*, *Magyar Evangéliumi Missziós Szövetség* (többek között misszionáriusok képzése), *női misszió*, *páratlan bibliáóra*, *romamisszió*, *sáfárság* (hogyan gazdálkodjunk időnkkel, javainkkal, életünkkel), *sportmisszió*, *Válóháló*.

Az elmúlt egy-két esztendőben több olyan esemény történt az Evangéliumi Szövetség (Aliansz) háza táján, melyek nagyobb közösségeket érintenek, némelyik társadalmi kitekintést is igényel. A szükséges válaszok többször rövid határidőn belül meghozott döntések eredményei, így az átgondoláshoz, az irányok meghatározásához csak az elnökség és esetenként a választmány tanácsa állt rendelkezésünkre. Szükséges lenne szélesebb körben is a kérdések megbeszélése. Ilyen kérdéseket a piliscsabai Alianszműhely évenként, februárban ismétlődő rendezvényén tűz napirendre a szövetség. Ezek az arcukat is meghatározó megbeszéléseken az elmúlt években az evangéliumosság fogalmának áttekintésével, legutóbb pedig az egyházi törvénnyel foglalkoztunk.

A 2011. július 12-i egyházi törvény parlamenti elfogadása után létrejött **az Aliansz Hitvallás mentén a 37 egyházi szervezetet tömörítő Evangéliumi Egyházak Fóruma**. Ennek a mozgalomnak elsődleges ajándéka, hogy az evangéliumi közösségek le tudtak ülni beszélgetni és együtt imádkozni. Nyitott ajtó adatott itt nekünk, de hogyan lépünk

tovább? Tudunk-e nagyobb társadalmi, erkölcsi kérdésekben közös evangéliumi hangot képviselni?

Ma már az egész magyar társadalmat megszólító igénnyel hirdetjük meg pl. a nyári Balaton-NET rendezvényét és a 2012-ben már lezajlott Házasság Hetét, ez utóbbira együttműködésre is meghívunk minden céljainkkal egyetértő szervezetet és egyént. A Biblia tanítása a házasságról az egész társadalom számára érthető és szükséges. Fontos, hogy lelki kérdésekben, az evangélium továbbadásában azokkal munkálkodjunk együtt, akik valóban értik, spirituálisan érettek és készek odaszálni magukat. Talán a legnagyobb összefogást igénylő rendezvényünk a 2012. június 1. és 3. között szerveződő Reménység Fesztivál, Franklin Graham evangelizációja, mely az egész Kárpát-medence számára akar örömhívet hirdetni.

Az Aliansz Alapokmánya (7. § j.) a következőket írja: Az Evangéliumi Szövetség „szóbeli és írásbeli érintkezést tart fenn a különböző egyházi és világi hatóságokkal az egyesület céljainak előmozdítása érdekében. Állást foglal a világi hatóságok előtt is vallási mozgalmak, irányzatok és azok vezetői felől. Kapcsolatot tart az egyesületen kívül álló szakemberekkel és mozgalmakkal vallási, erkölcsi és társadalmi kérdésekben. Szakértekezleteket, népszerűsítő rendezvényeket tart a fontosnak ítélt társadalmi, erkölcsi kérdésekben.” Ebben az összefüggésben vetődött fel az együttműködés kérdése a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsával is. Az Aliansz elnöksége két alkalommal folytatott előkészítő megbeszéléseket a MEÖT vezetőivel a különböző adottságokkal rendelkező szervezeteink közös munkaterületen végzett feladatairól. Itt figyelembe kell venni a MEÖT egyházakkal, szervezetekkel egyeztetett mun-

kamódszerét, és az Aliansz rugalmasabb, egyénekre, hívó emberekre épülő mozgalmi jellegű tevékenységét. Ez a kölcsönösség elvén alapuló együttműködés konkrét feladatok elvégzésére vonatkozik, a két szervezet viszonyára nézve nem jelent semmiféle alá- vagy mellérendeltséget. Önálló arculatunk megőrzése mellett tudunk együtt munkálkodni. Isten akaratát keresve és vele járva szeretnénk folytatni munkánkat az egyre szélesedő munkamezőn.

Nagyon nagy szükségünk van testvéreink véleményére, hozzászólásaira, látásaikra.

• SZUHÁNSZKY GÁBOR
A szerző az Aliansz főtákará.

Teológiai Műhely Piliscsabán – 2012

„A mi alkalmasságunk nem önmagunktól van, hanem Istentől kapjuk azt”

Beszélgetés Győri Gábor Dáviddal, aki idén végzett az Evangélikus Hittudományi Egyetemen lelkész szakon, és az utolsó három teológusi éve alatt a Magyar Evangélikus Rádiómisszió munkatársa volt.

Harmincegy éves vagy, és most szerzed meg a harmadik diplomádat. Hol kezdted a felsőfokú tanulmányaidat?

Sokan kérdezték, hogy folytatom-e a családi tradíciót, lelkései pályára megyek-e, ahogy több generáció előttem a családban. Érdeklődtem a teológia iránt, benne éltem a gyülekezetben, az egyházban, de nem éreztem magamban az alkalmasságot arra, hogy lelkész legyek. Történelem szakra mentem, de közben éreztem, hogy

nem ez az, ahol igazán a helyem van. Az egyetemi évek alatt kaptam személyes elhívást. Amikor befejeztem a tanulmányaimat, jelentkeztem a teológiára. A második diplomát az Egyesült Államokban szereztem a chicagói evangélikus teológián, és most már látszik az alagút vége, hogy a lelkései diploma is meglegyen. Az ide vezető út lehetett volna egyenesebb, de hálás vagyok ezért a vargabetűért, mert így az Isten elhívása ott van a döntésem mögött.

Van, aki szerint egy megfelelő tudásszintre eljutott ember már nem hisz ilyen babonás dolgokban, mint Isten, mennyország. Nálad mintha épp fordítva lenne a folyamat.

Átéltém azt, hogy megváltásra van szükségem. Nem olyan mélységeken át, mint ahogy ezt sokan elmondják, hogy megjárják a poklokat és onnan térnek meg, változik meg az életük. Nálam ez nem volt ennyire látványos. Kicsit búra alatt éltem a keresztyén közegben. Később, miközben a helyemet kerestem a világban, Isten igéjét is kézbe vettem, és valahol belül érlelődött ez a döntés, hogy lehet, hogy mégiscsak lelkésznek kellene

lennem. Ami hiányzott, az a személyes alkalmasság érzése, hogy el tudnám látni ezt a szolgálatot. Amikor a felvételi vizsgára készültem, az evangélikus Útmutatóban olyan igék jöttek, amelyek személyesen nekem szóltak. Például a felvételi jelentkezés napján Máté elhívásának történetét olvastam. Jézus azt mondta neki, elhíva őt a vámszedőasztal mellől, hogy „kövess engem!” Az alkalmassági vizsga napján pedig az volt az ige, hogy „a mi alkalmasságunk nem önmagunktól van, hanem az Istentől kapjuk azt”.

Sokan úgy gondolják, hogy az egyház kicsit anakronisztikus, muzeális dolog. Te milyen érzésekkel készülsz a gyülekezeti szolgálatra? Hogyan látod az egyház jelentőségét a XXI. században?

Hogy állásom lesz-e lelkésként, az nem biztos, de, hogy munkám lesz, az igen. A szervezet, amit egyház alatt értünk és a kőtemplomok, amelyek sajnos manapság kiürülnek, nem egyenlők a Szentírás alapján értelmezett egyházzal, ami mozgalmas, dinamikusan változó, élő dolog. Az egyház mint szervezet főleg itt, Európában talán leszálló ágban van, értékét, hitelét veszítette. Lehet, hogy egy lelkései állás léte tényleg veszélybe kerül, ugyanakkor azt látom, hogy az igény nagyon nagy mindazokra a dolgokra, megnyugtató válaszokra az élet dolgaival kapcsolatban, amelyeket az a Krisztussal való közösség, amit egyháznak nevezünk, adni tud. Én az egyháznak erre az oldalára szeretnék nagyobb hangsúlyt fektetni. Elsősorban nem a szervezetet kell építenünk, hanem a közösséget. Az egyháznak az a küldetése, hogy embereket Krisztushoz segítsen.

Szerinted milyen egy jó lelkész, milyennek kellene lennie?

A legfontosabb talán az, hogy kapcsolatokban kell élnie. Arra van a legnagyobb szükség is, hogy a kapcsolatok létrejöjjenek. Emberek, gyülekezetek, gyülekezeteken belüliek és kívüliek között, és elsősorban, ami ennek a háttérében van, az Istennel való kapcsolatnak a helyreállítása. Vigye az örömhírt, hogy az Isten szereti ezt a világot, és szeretné az embert a nyomorúságaiból, a bűneiből megszabadítani, békességet, örömet adni az életébe. Ezt kell szóval, cselekedettel, étellel hirdetni.

Milyen szempontok alapján kezdsz hozzá majd a gyülekezetépítéshez?

Egy jó gyülekezetet úgy tudok elképzelni, mint egy jó családot, ahol a tagok ismerik egymást, szívesen töltik együtt az időt, és a gyülekezet épületei is tükrözik mindezt. Egy egyházi épület ne „múzeumszagú” hely legyen. Olyanok legyenek a közösségi tereink, ahová jó belépni.

A lelki segítség és az evangélium hirdetése mellett feladata-e egy gyülekezetnek, hogy reagáljon a szociális kérdésekre?

Egy egyházi épület ne „múzeumszagú” hely legyen. Olyanok legyenek a közösségi tereink, ahová jó belépni.

Erre egyértelműen igen a válasz. Ahogy egy családban sem normális dolog, ha elnézzük, hogy valaki éhezik vagy fázik mellettünk, úgy egy keresztyén közösségnek is benne kell, hogy legyen ez az életében. Az egyház története is ezt üzeni, hiszen már az első keresztyének is arról voltak híresek, hogy olyan szociális munkát folytattak, ami minden akkori elképzelést és keretet felülmúlt.

Mi a véleményed Jézus Krisztus személyéről, hogyan látod Jézus és a világ kapcsolatát?

Róla nem csak múlt időben beszélhetünk, mint a történelem egyik legjelentősebb alakjáról. Isten úgy teremtette a világot, hogy annak kérdései és válaszai Krisztusban futnak össze. Valahol a világtörténelem közepén el is jött erre a földre, itt élt, azóta is itt van, annak ellenére, hogy személyesen nem látjuk. Viszont érezhetjük jelenlétét, közelségét. Úgy gondolom, hogy keresztyénként éppen ez az a többlet, amit adhatunk a világnak, hogy az Ő közösségébe invi-

tálunk másokat. A magam erejéből nem tudok mások szolgálatára lenni, nem tudom mások problémáit megoldani, kevés vagyok ahhoz, hogy a szegények problémáit megoldjam, főként kevés vagyok ahhoz, hogy valakinek a lelki nyomorúságain segítsek. Meg kell hívnom az embereket annak az Úrnak a közelségébe, akinél én is megoldásokat találok az ilyen kérdéseimre. Jézus Krisztus az a személy, akinél megnyugvást, békességet, újraindulást kaphat az életem, szolgálatom.

• Szj

Valaki rám tette a kezét

Balogh Tibor 37 éves, roma származású, volt állami gondozott. Őt és barátait régóta ismerem, figyelemmel kísérem életüket. Sokat jelent számomra is példaértékű hozzáállásuk, ahogyan többszörösen hátrányos helyzetből indulva állnak a lábukon, tanulnak, dolgoznak. Tibor grafikusművész lett, diplomája van és tanári végzettsége.

Mennyi időse voltál, amikor elkezdted a családotól?

Három hónapos koromban kerültem állami gondozásba. A szeretetet a nevelőktől kaptam meg. Egy tanárom mondta: „Tibor, neked minden mínuszodat pozitívra kell konvertálni, ami az állami gondozottságból, a cigány származásból és az ezekkel kapcsolatos előítéletekből fakad”. Ezen elgondolkodtam. Nem kell az előrehaladást a véletlenre bízni, hanem tenni kell érte.

Tizennyolc éves korodig négy helyen éltél. Okoztak-e traumát a váltások?

Nehezen alkalmazkodtam, de nem volt beleszólásunk. Volt, hogy egyik napról a másikra szétrobbantották a gyerektársaságot, négy-öt fős csoportokra osztva az ország különböző részeibe kerültünk. Barátságok szakadtak meg, a sorsok elágazódtak.

Milyen volt kilépni ebből a kultúrából és elkezdeni az önálló életet?

Meg kellett tanulni, hogy különböző helyzetekben hogyan kell viselkednünk, hogy kell egy csekket

befizetni. Volt egy patrónusom, Gitta néni, aki mellett szépen megtanultam ezeket.

Amikor Tiszadobon gimnazista voltam, ő egy művészcsoporthoz jött, a kastélyban szálltak meg. Bevonták a rajzfoglalkozásokba az állami gondozottakat is. Tulajdonképpen ő fedezett fel engem. Később rendszeresen jártam hozzá, voltunk művészettörténeti tanulmányutakon is Párizsban, Olaszországban. Emlékszem, egy évig nem is nagyon értettem, hogy mit akar mondani, mintha nem tudnék magyarul.

Mit jelent számodra a művészet?

Leonardónak a művészethez való elemző, kutató hozzáállása jut eszembe. Valahogy ehhez közelítve tudnám a művészet lényegét megfogalmazni. Ha hallok eseményeket, emberi sorsokat, jó zenéket, azok mind nyomot hagynak bennem. Például a Rendszerbe zárva című grafikámban jégtömbökbe vannak zárva az emberek, de a szárnyuk, ami szimbólumként jelenik meg, kint van, mert a lélek megfoghatatlan részét, a szabadságot nem lehet elvenni. Ez az érzés jöhet a múltból, abból, ahogyan felnőttünk, de törekedni kell

rá, hogy feloldódjon ez a jégtömb, és pozitív irányba mutasson az üzenet. Hiszem és vallom, hogy az alkotó feladata a gyógyítás is.

Mit jelent számodra az angyal?

Gyerekkoromban, ha kinyitottam egy könyvet, mindig a vallásos tárgyú képek hatottak rám. Akkor úgy éreztem, hogy ha művészet, akkor csak ez. A mostani élményeim, a művészetem nem ennyire direkt. Próbálok a mai kódok szerint festeni, szimbólumokat keresni a XXI. században Budapesten élve.

Szeretnél megkeresztelkedni. Miért?

Már hétéves koromban azzal magyaráztam magamnak a dolgokat, ame-

lyek történtek velem, hogy Isten így akarta, pedig Istenről nem beszélgetett velünk senki. Egyszer sétáltunk hat-hét évesen, és egy Krisztuszobrotláltunk. Nem tudtuk, kit ábrázol. Azt gondoltam, hogy az az ember meghalt, és a földben kővé vált.

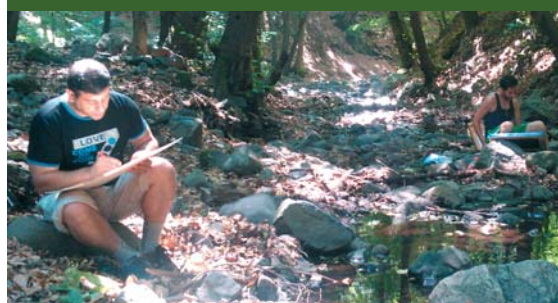
Később eltávolodtam ettől a gondolkodástól, hogy Isten van az események mögött. Úgy egy éve érzem: valamit tennem kell, hogy elmondhassam, Valaki rám tette a kezét. Valaki óv, valaki védelmez. Elmúltak azok az idők, amikor ezt úgy automatikusan elfogadtam.

Az interjú óta megtörtént Tibor keresztelése is 2012. július 6-án, az Evangélikus Missziói Központ és a Roma Galéria által szervezett bagolyirtási alkotótábor keretében. A helyszín a csodálatos Csörgő-patak volt. Ezt az ígét kaptuk erre az ünnepre: „A hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg” (Ézs 54,10).

A bagolyirtási táborban rendeztük meg Hegedűs Olga Odri és Vári Zsolt Ádám esküvőjét is. Volt minden, ami egy igazi lakodalomhoz kell: ige, ima, áldás, köszöntések, jókedv, tábortűz, nagyszerű ételek, mint például lecsós csirke...

Készülnek a festmények a patak völgyben.

• SzJ

élő víz képes hírek

Szélrózsa

A 9. Szélrózsa Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozót július 18–22. között Fonyódligeten rendezték, a Balaton partján. Egyházunk legnagyobb összejövetelének mottója az ősi próféta kijelentés volt: „Örömmel meríték a szabadulás vizéből.” (Ézs 12,3 alapján) Számtalan helyszínen, program közül (melyekről már tájékozódhattak olvasóink más fórumokon) most a „Találkozások a kútnál” három délutánon keresztül tartó sorozat tanúságtevőit mutatjuk be. A szervezésre egyházunk missziói bizottsága kapott megbízást.

Énekekkel Szemerédi Bernadett (1.), Smidéliusz Gábor (7.), Huszák Zsolt „Maci” (6.), Dobóné Kiss Ildikó, Fúke Szabolcs és Völgyessy Szomor Fanni tett bizonyosságot a szabadító Istenről.

2.: Dr. Molnár Róbert, Kübekháza polgármestere, volt országgyűlési képviselő hazánk ébredésének szükségességéről és útjáról szolt az ige alapján.

3.: Két délután Orbán Attila lelkész (a kép jobb oldalán), a szárazdi misszió vezetője, egy alkalommal Michael Müller német evangélikus lelkész, misszionárius hirdette az evangéliumot.

4.: Dr. Csókay András Prima Primissima díjas idegsebész, agysebész az imádság erejéről, az Úrral való személyes kapcsolatot hétköznapiakban is meg tapasztalható ajándékáról szolt.

5.: Dr. Falus András Széchenyi-díjas immunológus a hit és a tudomány viszonyáról beszolt.

8.: Néhányan a hallgatók közül.

Fotó: Bakay Péter

Ez évben Nyírteleken tartották meg a Közös asztal országos cigány-magyar hitébresztő, hitméllyítő tábort augusztus 17–21-ke között. Sok építő, megtérésre hívó igehirdetés, komoly biznyságtétel, lelket emelő ének, értékes előadás hangzott el. Az ország különböző részeiről érkezett táborlakók, előadók Isten nagy csodáinak lehettek részesei.

Börtönmissziói konzultációt tartottak május 22-én az Üllői úti székházban, a börtönlelkészek, a börtönök közelében szolgáló gyülekezeti lelkészek és a már korábban börtönmisszióban tapasztalatot szerzett lelkészek számára. A találkozón áhítattal, előadással, szolgált Szemerei János püspök, Szeverényi János missziói lelkész, Jánosa Attila börtönlelkész és Roszík Gábor a Magyar Testvéri Börtöntársaság elnöke.

A 2012-es nyári vaktábor Pilismaróton került megrendezésre. A létszám sokkal kisebb volt a megszokottnál, a közel ötven fő helyett csak tízen voltunk résztvevők, öt nem látó és öt látó.

Ellátogattunk az Esztergomi Bazilikába, ahol idegenvezetéssel megtapogathattunk olyan dolgokat is, amik a látogatók előtt le vannak zárva.

Minden napot Isten ígéjével kezdtünk és azzal is fejeztünk be. A családi hangulatot esténként tábortűz, szalonnasütés, bográcsos vagy közös főzés tette kellemessé. Sok vidámság és éneklés közepette egymás megismerése és a kapcsolatok ápolgatása is kialakult.

Itt szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik segítettek abban, hogy idén is létrejöhessen a nyári vaktábor.

Isten áldása legyen a segítőinken és a tábor minden egyes tagján.

Hack János

élő víz éneke az Úr * vers

Tánc

ír dallam

1. Az é - let tán - cá - nak kez - de - tén Nap, Hold, csil - la - gok U - ra vol - tam én. De a

menny - ből a Föld - re el - jöt - tem, S a vá - ros, hol meg - szü - let - tem, Bet - le - hem.

Refr.: Tán - colj, vi - gadj, né - pem, Nem hagy - lak el én már so - sem!

Bár - hol jársz, ve - led va - gyok én, Míg az é - let tán - ca vé - get ér.

2. Hív - tam a tánc - ba sok bölcs pa - pot, De nem hit - ték el, hogy ö - röm - hírt ho - zok. Ám

el - jött ve - lem Ja - kab és el - jött Márk, S a tánc ve - lük e - gyütt ment to - vább.

3. Egy sán - tá - val tán - col - tam szom - ba - ton, Meg - szeg - tem a tör - vényt, jól tu - dom. S mert

gyó - gyu - lá - sa bűn - nek szá - mí - tott, Tán - com a ke - reszt - re jut - ta - tott.

4. Nagy - pén - tek el - jött, és én tán - col - tam, Bűn - nel, ha - lál - lal tu - sa - kod - tam. S bár

el - te - met - ték tes - tem, mert meg - hal - tam, Har - mad - nap fel - tá - mad - tam.

5. Nem tud - tak le - győz - ni sem - mi - vel, Fény va - gyok, mely so - sem al - szik el.

Ott é - lek ab - ban, a - ki ben - nem él, Míg az é - let tán - ca vé - get ér.

Eredeti szöveg: Sydney Carter, fordította: Dobóné Kiss Ildikó

Fotó: Szl

Dsida Jenő

Könyörgés csodáért

Az ökor ismeri az ő gazdáját,
a szamár is tudja jászla urát,
csak te, Izrael,
nem ismered föl a te Uradat.

Pedig hajnalodik kelet felől.
A mérhetetlen fény és árnyék
itt áll jobбом felől
s vezeti véreembe mártott tollamat.

A sirlalmak völgyében nyüzsgő tömeg.
A vakok látni akarnak,
a süketek hallani
s a poklosok szája gyógyulásért
vonaglik.

Arcom patakozó könnyét
a felkelő nap üstöke letörli
s az elnémult sokaság fölött
a lángrohasadt egekbe kiáltok:

Adonai, tégy csodát!

A Missziói Központ hírei

A missziói lelkész szolgálatai és egyéb események

Május

- *A presbíter és a missziói parancs* – előadás a pesterzsébeti gyülekezet presbíteri hitmélyítő konferenciáján, Piliscsabán
- A Reménység Fesztivál bizottsági megbeszélése
- *A nem lelkészi lelki szolgálat egyházunkban* – EBBE-est (Bálintné Varsányi Vilma, Győri János Sámuel)
- A húszéves Evangéliumot Minden Otthonba (EMO) köszöntése a Nagyváradi téri templomban
- A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának missziói bizottsági ülése
- Igehirdetés a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület missziói napján, Tatabányán
- Börtönmissziós fórum evangélikus lelkészeknek az Országos Irodában

- Megbeszélés dr. Molnár Róberttel, Kübekháza polgármesterével
- *Az egyházak szerepe a társadalmi integrációban* – sajtóforum
- Esti beszélgetés a Roma galériában
- A Reménység Fesztivál sajtóértekezlete
- Igehirdetés a Reménység Fesztivál hívőknek szóló, odaszánási istentiszteletén a Papp László Sportarénában

Június

- Reménység Fesztivál
- A Reménység Fesztivál tájékoztató fóruma egyházi vezetők részére a Marriott Hotelben
- Ökumenikus imareggeli
- Aliansz közgyűlés
- A Reménység Fesztivál kiértékelő megbeszélése
- *Maradj életben!* – *Evangelizáció*

ma – előadás a farkasréti ökumenikus közösségben

- Igehirdetések a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület lelkészi reakációs napjain Gyenesdiáson
- *Van-e kényszerhelyzet a szórványhelyzetben a nem lelkészi szolgálat igénybevételére?* – EBBE-est (Karlne Csepregi Erzsébet, dr. Garádi Péter, Bakay Péter)
- Igehirdetés a zirci gyülekezet missziói napján
- *Az evangelizáció módszerei* – előadás ökumenikus lelkészkonferencián, Révfülöpön

Július

- Missziói konferencia Piliscsabán
- Alkotótábor Bagolyirtáson
- *Okkultizmus* – előadás a pasáretyi református gyülekezet ifjúsági konferenciáján, Neszmélyen
- Igehirdetés a *Mi közünk Izraelhez?* című nemzetközi Izrael-konferencián Budapesten
- *Találkozás a kútnál* – háromnapos missziós program a Szélerőzsa találkozón Fonyódligetén
- *Az imádság* – internetes előadás a Reménység Fesztivál utógondozói programjában

rejtvény • rejtvény • rejtvény • rejtvény • rejtvény • rejtvény • rejtvény • rejtvény

A helyes válaszok kezdőbetűit alulról felfelé összeolvasva egy értelmes szót kapunk. Kérdésünk, hogy ez a szó hogyan függ össze a reménységgel? Melyik ismert ószövetségi történetben emlékeztet az Úr ígéretere, szövetségére?

1. Lukács evangéliumában Keresztelő János így szólítja haragosan a sokaságot.
2. „Aki méltatlanul veszi az Úr testét és véréét”, ezt „eszik és iszik önmagának”.
3. A Jakab levelében említett „kicsi testrészt”, mely „nagy dolgokkal kérkedik” és nehéz megfékezni.
4. Több zsoltár szerzője.
5. A leölt állatnak ezt a részét nem szabad elfogyasztani, mert ebben van a lélek.
6. Parázna nő, aki az izraeli kémekeket segítette, befogadta Józsué idejében.
7. Jákób fia, aki Zilpától született. A tőle származó törzs az ország északi területén telepedett le.
8. A Jób könyvében említett állat, Isten remekműve, mely „füvet eszik, mint a szarvasmarha”.
9. Az első keresztyén vértanú az Újszövetségben.
10. A menyasszony keresztneve az Énekek énekében.

A megfejtéseket az Evangélikus Missziói Központ címére várjuk: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38–40.

Imádkozzunk!

„Isten hatalmas föl minket arra, hogy az imádság útján tartsuk fenn vele szüntelen kapcsolatunkat.” (Ordass Lajos)

Dicsérjük és magasztaljuk Istent...

- az imádság lehetőségéért, hogy megszólíthatjuk, hogy elérhetővé tette magát, és hogy senkit el nem küld, aki Őt keresi,
- hogy Krisztusban Élő Reménységet kapunk, mely sokkal több, mint a sokat hangoztatott pozitív gondolkodás,
- mert „elvégeztetett”, Krisztus valóságosan megszabadított, nem kell „teljesítenünk”, ingyen kapjuk a kegyelmet, ha hittel elfogadjuk!

Valljuk meg, hogy...

- a reménytelenség gyakran erőt vesz raj-

tunk, elcsüggedünk a magunk, családjunk, környezetünk, egyházunk állapotát látva, és megfélekedünk arról, hogy Krisztus, aki vérén vásárolt meg, szüntelenül esedezik értünk,

- könnyen reménytelennek minősítjük a másik embert, még az érte való imádkozásról is megfélekedünk,
- nem vagyunk készek, hogy bármikor bárkinek számot adjunk a bennünk élő reménységről (1Pt 3,15)!

Adjunk hálát...

- az EKE (Evangélikusok Közössége az Evangéliumért), az EBBE (Evangélikus Belmissziói Baráti Egyesület), a MEVISZ (Magyarországi Evangélikus Ifjúsági Szövetség) szolgálatáért és mindazokért, akik

egyházainkban a nehéz sorsú embertársaink között hirdetik az evangéliumot, a halálon is túlmutató reménységet!

Könyörögjünk...

- élő hitért, hogy el tudjuk fogadni, biztosak legyünk a Krisztus által megszerzett üdvösségünkben, és így felszabadulva életünk „sok gyümölcsöt teremjen”,
- barátainkért, rokonainkért, ismerőseinkért, akik reménytelennek érzik helyzetüket betegség, függőség, anyagi nehézség, családi krízishelyzet miatt,
- világunkért, Európáért, országunkért, a felelős vezetőkért, hogy minél több olyan ember legyen közöttük, aki számol a világ Urával, és nem csupán emberi erőfeszítéssel dolgozik a problémák megoldásán!

AL

Imádkozzunk a hazáért többet

Ima a hazáért nehéz időben

Úristen! Igazság kútfeje, kegyelem kimeríthetetlen forrása, ki parancsolataidról megfélekezett népedet néhanapján a szolgaság jármával sújtod, hogy megtörvén gögijét, amint a büntetésben igazságot adtál, a megbocsátásban újból kegyelmet nyújtsz neki: bevalljuk, Uram, őseink nyughatatlanságát, beismerjük mindennapi vétkeinket, amelyekkel ellened támadván, valóban megérdemeljük ostorodat.

Rászolgálunk, Uram, hogy nemzetünk dicsősége elenyésszék, s gyermekeink idegen nép járma alatt görnyedjenek. Méltók vagyunk, hogy magvunk szakadván, eredetünk emlékezete és nemzetünk neve feledésbe merüljön, mivel elhajoltunk tőled, Istenünktől és Urunktól.

Mindazáltal, ó, Uram, tekintsd a nyomorúság ez örvényébe hullott néped-

nek sóhaját, hallgasd meg a szegények, az özvegyek és árvák Hozzád felsíró jajkiáltását! Tekintsd a bűnhődésre kész ártatlanoknak kiontott vérét, s ne feledkezzél meg irgalmasságod cselekedeteiről, melyekkel hajdan oly kegyesen elárasztottad szolgaságban sínylődő választott népedet. És ha lelkünkben lángra lobbantanád felszabadulásunk vágyának tüzeit, vezérelj cselekedeteinket, erősítsd meg karunkat, élesítsd fegyvereinket, hogy egyesült erővel szolgálhassunk kegyes akaratodnak.

Adj, Uram, azoknak, akiket vezéreinkül rendeltél, hivatásukban bölcseséget, balsorsban bátorságot, a szerencsében mérsékletet, hogy végzéseid útján haladjanak! Tè jelöld ki, Uram, táboraink határát, vedd körül irgalmasságod kön-

tösével, óvd meg az ellenségnek cseleitől, s üzd el az álmat a virrasztók szeméről, nehogy készületlenül találtassunk! A Te angyalod legyen örünk és vezetőnk a csatában, aki szétszórja a fegyverek golyóit, s amint Izraelt szárazon vitte át a tengeren, vezessen át bennünket is sértetlenül ellenségeink tömegén!

Add, végül, Urunk, legkedvesebb Atyánk, hogy felvétetvén néped kebelébe, rendelésed útjáról le ne térjünk, hanem igazságtételeid őreivé lévén, utunk nyugalomban és békességben vezessen Tehozzád, ki végtelen kegyelmednél fogva azt akartad, hogy kiszabaduljunk a szolgaságból és megváltassunk.

A mi Urunk, Jézus Krisztus által, ki a Szentháromságban Veled él és uralkodik, mindörökkön-örökké. Ámen.

II. RÁKÓCZY FERENC

Épüljetek!

Építőkövek

Jézus bátorít, hogy legyünk és maradjunk Isten gyermekei, akik örömmel és bizalommal fogadják az ajándékokat. Mi is fogadhatjuk ilyen gyermeki nyitottsággal ezt a színes építőkövegűjteményt, melyet az *Épüljetek!* című kötetrel a kezünkbe kapunk.

A több mint félszáz szerző jóvoltából bőségesen válogathatunk jól használható építőanyagot a gyülekezeti élet legkülönbözőbb területein való munkálkodáshoz. Lelkészi és nem lelkeszi szolgálataink sok-sok ötlete, tapasztalata, kreatív hite teszi gazdag kincseshányává ezt a könyvet.

Köszönjük Szeverényi János országos missziói lelkésznek, hogy szívós munkával összegyűjtötte és praktikus kézikönyvvé szerkesztette az írásokat.

Építkezzünk a kapott építőkövek segítségével is a biztos alapra, Jézus Krisztusra! A növekedést adó Isten áldása kísérelje a könyv szolgálatát, gyülekezet- és egyházépítő munkálkodásunkat!

• GÁNC S PÉTER
elnök-püspök

Budapest, 2012 pünkösdjén

Előszó

„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házára...” (1 Pt 2,5)

„Ti azonban, szeretet, épüljétek szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által, tartásotok meg magatokat Isten szeretetében...” (Júdás 20–21)

Közkezen forognak néhány éve nyugati, amerikai gyülekezetépítési könyvek hön

közösségeinkben. Értékeik mellett magyarországi evangélikus egyházunkkal, kultúránkkal nem mindenben harmonizálnak.

Gondokkal, helyenként tanácsatlansággal, leépüléssel küzdő egyházunkban találunk olyan értékeket, tapasztalatokat, melyekért hálásak vagyunk, és amelyeket közkinccsé tehetünk. Ezt a könyvet ma élő evangélikusok írták (két kivétellel) evangélikusoknak.

A könyv szerzőitől ezt kértük:

„Lényegre törő, lelki, de egyben gyakorlati, életillatú kézikönyvet

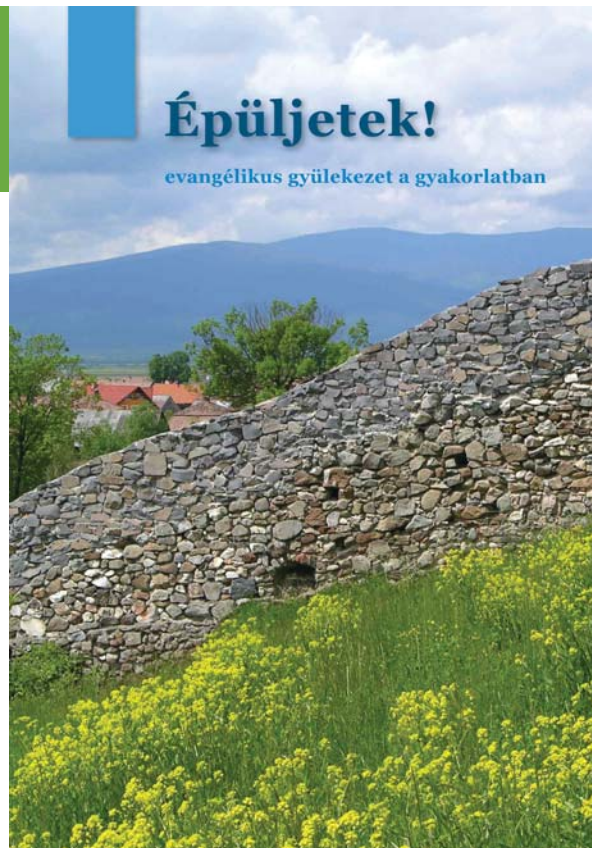
szeretnénk kiadni gyülekezetépítés és -épülés szempontjából megfogalmazott írásokkal, melyek segítséget nyújtanak lelkészeknek, presbitereknek, gyülekezeti tagoknak.

Nem általános, akadémikus teológiai anyagra, tanulmányokra gondolunk, hanem hangsúlyozottan a misszió, a gyakorlati gyülekezetépítés a célunk.

A cikkek bemutatják a témát, annak szerepét, jelentőségét a gyülekezetépítésben, összegyűjtik a különböző használható modelleket, példákat, melyek motiválnak, lehetőség szerint irodalmat, honlapokat ajánlanak. Mindezt röviden, a legszükségesebb szövegmennyiségben.

Kérjük Isten Szentlelkét, adjon jó gondolatokat, látást, vezetést egyházunknak a jövőt illetően! Segítsünk jó szándékú, de időnként nehéz helyzetben lévő testvéreinknek, gyülekezeteinknek egy használható kézikönyvvel.”

A kész anyagot átolvasva megállapíthatjuk, hogy minden nehézség ellenére él egyházunk. Sok értékes, áldott

Épüljetek!

evangélikus gyülekezet a gyakorlatban

munka, szolgálat folyik benne. A cikkek magukon hordozzák szerzőjük habitusát, látását, gyakorlatát.

• SZEVERÉNYI JÁNOS

Kiadó:

Evangélikus Missziói Központ – Magyar Evangélikus Rádiómisszió és a Magyarországi Evangélikus Egyház missziói bizottsága

Szerkesztőbizottság:

Aradi György, Blatniczky János Dániel, Gáncs Péter, Verasztó János

Szerkesztő:

Szeverényi János

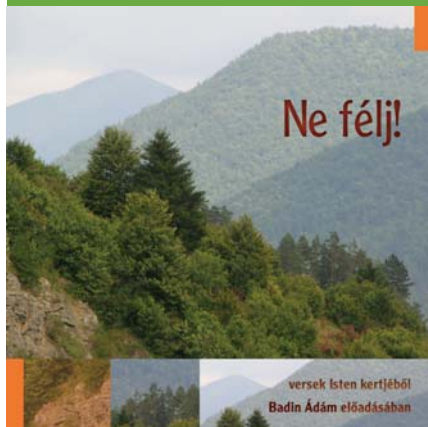
Megrendelhető:

Evangélikus Missziói Központ: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38–40.

Tel./fax: 06 1 400 30 57, e-mail: evmis@lutheran.hu

Ár: 1800 Ft

Megjelent!

Ne félj!

– keresztyén versek
CD-n

Az Evangélikus Missziói Központ – Magyar Evangélikus Rádiómisszió kiadásában napvilágot látott *Ne félj!* című CD-lemez válogatást tartalmaz Weöres Sándor, Reményik Sándor, Dsida Jenő, József Attila, Kosztolányi Dezső, Ábrányi Emil, Babits Mihály, Kányádi Sándor, Ady Endre, Pilinszky János istenes verseiből.

A verseket előadja Badin Ádám felvidéki előadóművész, csellón közreműködik Burovincz Laura.

Megrendelhető az Evangélikus Missziói Központnál:
1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.,
Telefon: 06 1 400 3057,
e-mail: evmis@lutheran.hu

Ára: 1500 Ft

„A HIT HALLÁSBÓL VAN...”

„A hit hallásból van...” című sorozat archív hangfelvételein az elmúlt évtizedek sokak által ismert és szeretett, máig ható munkásságú igehirdetőinek hangja csendül fel újra. Legtöbb kazetta hosszú ideje egy-egy családtagjuk, ismerősük, barátjuk fiókjában lapult. Szeretettel ajánljuk minden kedves testvérünknek CD-sorozatunkat, melyben közkinccsé tesszük ezeket az egyedi hangfelvételeket.

1. „*Tulajdonítottak*” – Zászkaliczky Pál (1905–1962) igehirdetési
- 2/a. *Útravaló* – Ordass Lajos (1901–1978) áhítatai
- 2/b. *A jó pásztor* – Michelfelder – Ordass Lajos igehirdetése és előadása
3. *A hit szolgálatában* – Csepregi Béla (1914–2004) és Csepregi Zsuzsanna (1949–1995) igehirdetése
4. „*Íme, az ember!*” – Túróczy Zoltán (1893–1971) igehirdetési
5. „*Jöjjetek hozzám!*” – Sréter Ferenc (1894–1988) igehirdetési (mp3 formátumban)
6. *Az őrálló szolgálata* – Kiss János (1912–1990) és Balikó Zoltán (1917–2005) igehirdetése
7. „*Ne félj, mert megváltottalak...*” – Danhauser László (1906–1990) és Nagybozscai Vilmos (1920–2004) igehirdetése

A kegyelem trónusánál

Ferenczy Zoltán és Győri János
igehirdetése

„A hit hallásból van...” 8.

„A hit hallásból van...” 8.: A kegyelem trónusánál

Új lemezzel gazdagodott sorozatunk, mely ismét két evangélikus lelkipásztornak állít emléket egy-egy igehirdetésük közrebocsátásával. Ferenczy Zoltán (1919–2010) böjti sorozatának részlete a kegyelem királyi trónusa elé hív bennünket a Zsid 4,14–16-ot alapul véve. Győri János (1914–1997) pünkösdi másodnapos igehirdetése a Lélek ma is új életet teremtő erejéről szól Ez 36,25–28 alapján.

A CD-k megrendelhetők az Evangélikus Missziói Központnál:
1164 Budapest, Batthyány Ilona utca 38-40.
Tel.: 06 1 400 3057 (munkanapokon 8 és 13 óra között)
e-mail: evmis@lutheran.hu

Egy CD ára: 800 Ft

ÚJ!

„A vidám szív a legjobb orvosság, a bánatos lélek pedig a csontokat is kiszáritja.” (Példabeszédek könyve 17,22)

Derű

Tudjuk, hogy az igazi teológia (=Istenről való beszéd) Szentlélek által vezetett, ihletett szolgálat. Ugyanakkor az a gyanúnk, hogy nem minden mű nyeri el az Örökkévaló tetszését. *szerkesztő*

Luther kisfia egyszer a terített asztalnál ült és a mennyországról ábrándozott. Milyen szép is lehet ott az élet: tej csurog a patakokban, méz csepeg a virágokról, ropogós zsemlyék teremnek a fán. Luther erre megszólalt: „A gyermekek élete a legboldogabb és a legjobb, mert nincsenek földi gondjaik, nem látják az egyházban a pártoskodók és szertelen rajongók szörnyű hadát. Nem szenvednek a halálfélelemtől és nem rettegnek a pokoltól. Csak tiszta és vidám gondolataik vannak.”

Egyszer Justus Jónás egy előkelő meissen nemesről beszélt Luther doktornak. Elmondta, hogy ez a nemes úr éjjel-nappal csak azon törte a fejét, hogyan gyűjthetne halomra minél több pénzt és kincseket,

egyébként pedig semmivel sem törődött. Ekkor Luther elmondott egy mesét az oroszról, aki az állatokat vendégségbe hívta. Nagyszerű lakomát csaptak. A disznó is hivatalos volt. Mikor aztán a drága ételeket feltalálták és a vendégek elé tették, megszólalt a disznó: „Korpát is kapunk?” – No, hát ilyenek a mi uraink. Mi, prédikátorok a legjobb és legfelségesebb eledellel kínáljuk őket a templomban, kínáljuk nekik az örök üdvösséget, a bűnök bocsánatát és az Isten kegyelmét, s ők orrukat fintorgatják, aranyra éheznek. Kell is virág a tehénnek! Boldog, ha szalmázhat.

HUMOR az egyházban is... II. (Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület, 2002
Szerkesztette: Kinczler Irén)

Meghallgatható!

John Stott:
Keresztyén
gondolkodásmód

John Stott (1921–2011) anglikán lelkész, evangéliumi tanító munkássága messze túlnőtt Anglia határain. Meghatározó szerepet töltött be egyházának evanglikál szemléletmódú megújulásában.

A felekezeti misszióban jó érzékel hozta össze a különféle látású embereket, szervezeteket, ennek folyományaként indult el a Lausannei Mozgalom is.

Széll Bulcsú lelkész meghívására *Keresztyén gondolkodásmód* címen tartott előadást 1987. május 21-én Lucfalván. Ezt a kuriózumnak számító előadást hallgathatják meg honlapunkon:

<http://misszio.lutheran.hu/2007/?oldal=igehirdeteshang>

Az előadás hossza: 1 óra 28 perc

John Stott további előadása honlapunkon:

Az evangélium hirdetése a Bibliára épül

Kárpát-medencei evangélisták, lelkipásztorok és lelki munkások konferenciája 2002. március 11–14., Budapest-Csillebérc

<http://misszio.lutheran.hu/2007/?oldal=archivhangtar>

Széll Bulcsú írása John Stottról a Híd magazin 2011/4. számában olvasható.

Hazatérés

országos evangelizáció

„Összegyűjtöm őket
a föld pereméről...”
Jeremiás 31,8

**Budapest, Deák téri
evangélikus templom**
2012. október 13.
szombat
10–16 óra

- 09:30** • **Hívogató a templom előtt**
– Evangélikus Központi Fúvóegyüttes Johann Gyula vezetésével
- 09:45** • **Éneklés**
- 10:00** • **Köszöntés, ima** – Szemerei János
• **Igehirdetés**
Hazatérés (Jer 31,7–9) – Orbán Attila
• **Tanúságtétel – Miért jöttünk Magyarországra?**
Firmita és Laetitia nővérek a németországi Darmstadtból
Avi Snyder misszionárius (USA)
- 11:30** • **Szekciók, kerekasztal-beszélgetések**
Ne félj! – versek Isten kertjéből Badin Ádám és Burovincz Laura (cselló) előadásában (a gimnázium díszterme)
Az egyház megtérése – Dr. Garádi Péter (gyülekezeti terem)
A család megtérése – Dr. Sallai János családterapeuta (klub)
Hol a föld pereme? A templomkapuban? – Deák László (a gimnázium 12-es tanterme)
Hogyan beszélgethetek Istennel?
– Dr. Győri Józsefné Dr. Drenyovszky Irén (a templom sekrestyéje)
Zsidók Jézusért – Avi Snyder, Tar Kata (tornaterem)
Miért jöttünk Magyarországra? – Firmita és Laetitia nővérek (udvarról nyíló klub)
A lelkigondozás kérdései – Bakay Beatrix (gyülekezeti kisterem)
Bibliakör – Orbán Attila (templom)
Bibliakör – Endreffy Géza (alagsori tornaterem)
- 12:45** • **Ebédszünet**
(az egyház szerény vendéglátást biztosít)
- 14:00** • **Tanúságtétel**
– Szemerédi Bernadett színművész (ének)
Az első és a második kopernikuszi fordulat
– Prof. Dr. Kellermayer Miklós sejtkutató
- 15:00** • **Igehirdetés**
Meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott
(Lk 15,32) – Ittész István
úrvacsora

Gyermekfoglalkozás lesz a Kisdeák Evangélikus Óvoda termeiben, a Gyermek- és Ifjúsági Osztály munkatársainak vezetésével. A 2–6 éveseknek a második emeleten, a 7–12 éveseknek az első emeleten. Az alkalomra mindenkit szeretettel vár a Magyarországi Evangélikus Egyház Missziói Bizottsága.

A 2012.
ÉV IGÉJE

*Jézus Krisztus mondja: „Elég neked az én kegyelmem,
mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9a)*

Partnereink:

